

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
Notion
Winters

New York Times & USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mercer
Laneti

*Prequel to
Mücevher Kutusu Serisi*

tarafından

New York Times Bestseller
Pepper Winters

Mercer Laneti Telif Hakkı ©
2024 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından yayınlandı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Kütüphaneler, kendi bünyelerindeki kopyaları üyeleriyle paylaşmaktan muafır ve bu kitabı stokladıkları için kendilerine teşekkür ederiz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Pepper Winters 2024: pepperwinters@gmail.com
Düzenleyen: Jenny Sims (Editing 4 Indies)
Düzeltilen: Christina Routhier
Fransızca Çeviri: Aurelie Gordio
Sesli Anlatım: Luke William Bromley ve Lucy Jessica
E-Kitap Kapağı: Cleo Tasarımları
Ciltsiz Kapak: Cleo Tasarımları
Ciltli Kapak: Julia Cherrett - Valareign (Etsy)
İç Sayfa Görselleri: Julia Cherrett - Valareign (Etsy)

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper'ın şu anda dokuz dilde yayımlanmış kırka yakın kitabı bulunmaktadır. Neredeyse kırk kez en çok satanlar listelerine (USA Today, New York Times ve Wall Street Journal) girmiştir. Karanlık Romantizm, Yaşlanma, Fantezi ve Romantik Gerilim gibi birçok türde eser vermektedir.

Kitaplar, SSS ve satın alma bağlantıları için lütfen ziyaret edin:

<https://pepperwinters.com>

QR kodunu takip ederek Yeni Yayın Bültenine abone olun

EROTİK 'SIRLARIN GÖSTERİSİ' STANDALONE'LARI

Kirli Bir Gece

(Ella ve Nicholas)

Düzenlenmiş Bir Gece

(Vivian ve Alasdair - 2024)

Kırk Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

Karmaşık Bir Gece

(Tavsiye edilecektir)

YASAK ROMANTİZM

Luna Düeti

Lunamare (Luna Düetinin Birinci Kitabı)

Cor Amare (Luna Düetinin İkinci Kitabı)

KARANLIK ROMAN

Tanrıça Adaları Serisi

Bir Efsane İki

Dilek Üçüncü

Öpücük

Dördüncü

Yalan

Beşinci Öfke

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları
Quintessentially Q
Twisted Together
Je Suis a Toi

Borçlu Seri Borç

Miras Birinci
Borç İkinci Borç
Üçüncü Borç
Dördüncü Borç
Son Borç Borçlu
Epilog

Dolar Serisi

Pennies
Dollars
Hundreds
Binler Milyonlar

Mutluluk Masalı Üçlemesi

Birinci
Kitap İkinci
Kitap
Üçüncü
Kitap

SEXY ROMANCE

Hile Ustası Düeti

Vücut Ressamı
Yaşayan Tuval

Gerçek & Yalan Düeti

Yalanların Tacı
Gerçeğin Tahtı

ERGENLİK ÇAĞI AŞK HİKAYESİ

Kurdele Düeti

Erkek Çocuk ve Kurdelesı
Kız Çocuk ve Ren

Bağımsız Spinoff

Oğul ve Umudu

STANDALONLAR

Yok Edilmiş - Gri Romantizm
Görünmeyen Mesajlar - Hayatta Kalma
Romantizmi
Kirli Bir Gece - Erotik Romantik Can't
Touch This - Romantik Komedi

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ

Saf Yolsuzluk Düeti
Yıkım ve Kural
Günah ve Acı

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ

Buna Dokunamazsın

ÇOCUK / ILHAM VERİCİ KİTAP

Pippin ve Mo

FANTEZİ ROMANTİZM

Destini Günlükleri
Bir Güve Bir Arıyı Sevdğinde (Birinci
Kitap) Ve Bir Arı Ölmeye Cesaret Ettiğinde
(İkinci Kitap)

İkinci Kitap şu anda bekletilmektedir ancak daha sonraki bir tarihte bildirilecektir.

YAKLAŞAN SÜRÜMLER

2024/2025 başlıkları için lütfen www.pepperwinters.com adresini ziyaret edin.

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERİMLER VE HABER BÜLTENİ

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ

Facebook: [Peppers Kitapları](#)

Instagram: [@pepperwinters](#)

Facebook Grubu: **Peppers Playgound**
Web Sitesi: **www.pepperwinters.com**
Tiktok: @pepperwintersbooks

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Adanmışlık

Yazarın Mektubu

YazısıTanıtım

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Sonsöz

Ücretsiz

Kitaplar

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Ruby Tears'ın İlk Üç Bölümü Önsöz

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü Bölüm

Adanmışlık

Zevklerinin yanında biraz da acı sevenlere...

Yazardan Mektup

Bu kısa, seksi ön bölüm, Q Mercer'ın (New York Times Çok Satan Karanlık Romantizm, Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi'nden) üvey kardeşi Henri Ward ile ilk kez tanışıyor. Henri'nin karmaşık, açık ve açıkçası çok ahlaksız romantizmi 2024'te çıkacak Ruby Tears'ta başlıyor.

Aşağıdaki bağlantıya tıklayarak (tüm platformlarda) ön sipariş verebilirsiniz:

RUBY TEARS İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN

Ruby Tears 12^{inci} Mart 2024'te Yayınlanıyor

Tetikleyiciler arasında şunlar vardı: erotik sahneler, kanlı oyunlar, tecavüzden bahsedilmesi, insan ticareti, intihar ve mülkiyet.

Lütfen bunun KARANLIK BİR ROMAN olduğu konusunda uyarın. Kısa olmasına rağmen, rahatsız edici konular, erotik sahneler ve şiddet tehdidi ile hala karanlık.

Blurb

*Hayatım boyunca bir lanetle savaştım.
Hasta babamdan miras kalan bir lanet.
Tedavisi yok.*

*Olduğum şey için panzehir yok.
Yıllarca yalnız yaşadım. Dürtülerimle savaştım, iyi kalmak için elimden
geleni yaptım.
Ta ki Esclave 58 hayatıma girene ve bu kadar mücadele etmek zorunda
kalmayana kadar.*

*Beni iyileştiriyor, beni insan yapıyor ama sonra o kapıma geliyor.
Üvey kardeşim olduğunu söylüyor.
Benim kanımı paylaşıyor. Babamızın kanını.
Bu onu tehlikeli yapıyor. Bu onu
benim gibi yapıyor.*

*Beni ailesi için mi istiyor?
Önce karanlığını kontrol edebildiğini kanıtlamak zorunda.
Eğer
yaparsa...iyi.
Yapmazsa? Onu
öldürürüm.*

.....

Bir efendi ile itaatkârı ve ilk kez karşılaşan iki canavar arasında geçen
heyecan dolu kısa bir ön bölüm...

Birinci Bölüm

Q

"*MAÎTRE?*"

İnledim ve enseme sıktım. Bana ne zaman böyle seslense, kötü şeyler oluyordu. Sıcak, karanlık, lezzetli kötü şeyler.

"*Esclave...* Sana söyledim. Bana otuz dakika ver, sonra seni çıkana kadar sikeceğim. *Distrains-moi et tu saigneras pour cette erreur.*" (Dikkatimi dağıt ve bu hata yüzünden kan kaybedeceksin.)

Çıplak ayaklarının halı üzerindeki yumuşak fısıltıları geliyordu. "Buraya beni memnun etmeniz ya da cezalandırmanız için gelmedim, Efendim."

"Oh?" Parmaklarımı Amsterdam'daki en son bina gelişiminin rakamları üzerinde gezdirdim. "O zaman neden buradasın? Her zaman yaptığın gibi beni yoldan çıkarmak için..."

Cevap vermedi, içimde yaşayan her aşağılık canavarı kışkırtmak isteyen bir kız gibi arkamdan sürünerek yaklaştı.

Ürperdim.

Karanlığın açıldığını ve oynamaya hazırlandığını hissettim.

Kendimi tuttuğum kısa tasma, yalnız yaşamamı sağlamıştı, Tess kapımın eşiğine takılıp düşmeden, sarhoş edici bir öfkeyle tükürmeden ve onunla birlikte karanlığa yuvarlanmamı sağlamadan önceki sefil varoluş.

Dokunduğum tek köleydi. Sevdiğim tek kadındı.

İstediğim tek eş, şimdi ve sonsuza dek.

Oyunlarını görmezden gelmek için elimden geleni yaparak bakışlarımı hesap çizelgesinde tuttum.

Orta rütbeli bir Hollanda Mafyası üyesi tarafından anlaşma teklif edilmişti.

Beni ve aşırı şişirilmiş banka hesabımı ayartarak patronlarının arkasından iş çevirebileceğini ve biraz para kazanabileceğini düşünen piç kurusu.

Onun için üzuldüm, ne olduğunu çok iyi biliyordum ve reddedemeyeceğini bildiğim bir yemle attım.

Onunla çalışmak için özel bir teşvike ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Güldü ve onunla kırmızı ışık bölgesinde buluşmamı söyledi.

Sırf söylentiler duyduğum için gitmiştim. Ve söylentiler her zaman gerçikle başlar. Kölelikle uğraşıyordu. Yaşayan, nefes alan kızları ve oğlanları ona güç satın almak için bozuk para gibi satıyordu.

Bunun doğru olup olmadığını görmek bana kalmıştı. Ve eğer öyleyse bu konuda bir şeyler yapmak.

Karımın öfkesine rağmen üç gün önce Amsterdam'a uçmuştum. O piçin beni baştan çıkarmasına ve pohpohlamasına izin vermiştim ama otel süitinin kapısını kapatıp eroinden cehenneme on altı yaşında inleyen bir kızı bana doğru yürüttüğü anda ölüm fermanını imzalamıştı.

Kız bir hediye idi.

Benim için.

Her zamanki gibi.

Bu lanet olası gezegendeki neredeyse her ülkede ünüm benden önce geldi.

Polis kim olduğumu biliyordu.

Suçlular kim olduğumu biliyordu.

İkisinin de farklı bir hikâyesi vardı, gerçekler yalanlarla karışmıştı ve ikisi de daha akıllı değildi.

Kırık dökük, sıska kız bana doğru tökezlerken öfkemi bastırmıştım. Ayaklarımın dibine yığılmasına izin verdim ve piçin taleplerini dinliyormuş gibi yaptım.

Onu orada öldürebilirdim ama... bu ittifakı kurmaya çalışan tek kişi o değildi. Kana susamışlığıma yenik düşmek yerine gülümsememi korudum, kızı kabul ettim ve onu Fransa'daki malikaneme uçurdum. özel uçak.

Ölümü gelecekti... kaç kızı daha olduğunu ve onları nerede bulabileceğimi öğrendiğimde.

Bir köleyi daha evlilik evimize taşıırken Tess gözünü bile kırpmamıştı. Sadece Suzette'i çağırdı, Bayan Sucre'ye yemek yapmasını söyledi ve Franco elli misafir odasından birinin kapısını iterek açtı

Zenginlik içinde ilerlerken ve uyuşturulmuş kızı güvenli bir yere sokarken bu amaç için.

Doktor gelmişti.

Kız detoks tedavisine başlayalı iki gün olmuştu ve sonunda çılgılık atmayı bırakmıştı. Onun yerine şimdi katatonik olmuştu.

"Amsterdam'dan döndüğünden beri bana dokunmadın," diye mırıldandı Tess, beni sandalyemde geriye doğru iterken ve güzel kıcını kasıtlı olarak masamın üzerine oturtup evraklarımı ezerken. "Benim iznim olmadan gittin. Kendini tehlikeye attın. Beni kızdırdın Q Mercer ve bunu yaptığında ne olacağını biliyorsun."

Sırıttım ve arkama yaslandım. "Hatırlatsana karıcığım... Seni kızdırdığımda ne oluyor?"

"Aklını kaçırmaya neden oluyorum."

Kanım ısındı. "Peki bu geceki planın ne *esclave*? Beni nasıl çözmeyi planlıyorsun?" Elim bacaklarımın arasına düştü, kokusunu her aldığımda sertleşmesine neden oluyordu.

"Çünkü ben geleceğim... Sizin de gelip gelmeyeceğiniz tartışma konusu."

"Oh, beni boşaltacaksın, kocacığım. Başka seçeneğin olmayacak."

Kıkırdadım ve kendimi okşadım. "Cesurca, Tess. Çok cesur."

"Beni terk ettin." Elleri saten, seksi sabahlığını kapalı tutan kemere gitti. Soluk leylak rengi sabahlık Amsterdam'daki iç çamaşırı mağazasındaki askısında göz alıcı görünüyordu, ama onun üzerinde?

Günahkar yaptı.

"Eve başka bir kadın getirmişsin." çözdü, kumaşın nefis teninden su gibi akıp gitmesine izin verdi. İşaretlediğim, ısırığımı, dağladığım ve kırbaçladığım teninden. Kırmızının mükemmel bir tonunda çiçek açan bir ten. Her zaman iyileşen, böylece her şeyi tekrar yapabildiğim bir ten.

Aletim tam direğe ulaştığında içimden bir titreme geçti ve pantolonumun içinde acı verici bir şekilde büyüdü. Ellerimi sabit tutarak kemerime uzandım.

Gözleri deriyi çözdüğüm yere , şüphesiz onu masamın üzerine yatırdığım, kalçalarını havaya kaldırdığım ve Kemerimin kıcına inişini.

"Devam et..." Fısıldadım, Fransız aksanım beni baştan çıkardığında her zaman olduğu gibi kalınlaşıyordu. "Bir köleyi daha kurtardığım ve olduğum şeyden pişmanlık duymak için yapmam gerekeni yaptığım için bana kızmana neden tahammül etmem gerektiğini söyle."

"sen?" Bir ürperti ile bacaklarını ayırdı ve topuklarını taş gibi sert kalçalarıma vurdu. "Sen *benimsin*. Canavarımsın. Ve ben parçalanmak istiyorum." Elbisesi düştü ve köprücük kemiğinden amına kadar uzanan bir deri parçası kaldı. Göğüslerinin kabarıklığı beni tahrik etti, kalbinin üzerindeki Q damgası beni öfkелendirdi, omzunun üzerinde uçuşan mürekkepli serçeler beni çözdü ve bacaklarının arasında parıldayan ıslaklık beni mahvetti.

İnledim. "*Je vais me régaler de toi, ma femme.*" (Seninle ziyafet çekeceğim, karıcığım).

"Söz mü?" Eli karnından aşağı inerek güneye doğru ilerledi.

Pantolonumun fermuarını açarak sikimi çıkardım ve başparmağımı acıyla ucuna soktum. Klitorisini döndürürken başka tarafa bakamıyordum. Uzun, dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyor, masa lambamın yumuşak ışığı onu gölgeler ve sırlarla kaplıyordu.

Tess her zaman güzeldi. Lanet olası kara kalbimi kırdığında bile, gördüğüm en çarpıcı yaratıktı.

Ama şimdi o benim karım olduğuna göre?

Artık o her yönüyle benim olduğuna göre -kanlı, bağlı ve nişanlı... Başka bir kadına onları karşılaştırmadan bakamazdım. Güçlerini onunkiyle karşılaştırmadan. Işıklarını onunkiyle. Dünyadaki herkes içime kapanmama neden olurken onun beni hissettirme yeteneğini.

"Tadına bakmak istemez misiniz, *şef*?"

"*Merde.*" Kalbim küt küt atıyordu. Kulaklarım beyaz bir gürültüyle doldu. Onun zevk içinde inlemesini ve acı içinde çığlık atmasını istiyordum. Aynı anda hem ona sarılmak hem de canını yakmak istiyordum. Kanının dilime, dölünün parmaklarıma bulaşmasını istiyordum. Onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Onun gücünü. Mücadelesini. Benim üzerimdeki inkar edilemez iddiası.

Bana kırılmadan gelen tek kız. Karşılığında beni kıracak tek kız.

Parmağı içeri daldırıldığında inledi. Geceliği ihtiyacı yüzünden kışının altında kararmıştı.

Sertçe yutkunarak homurdandım: "O evrakı başın belaya girer."

İnleyerek başını geriye doğru eğdi. "Tehditlerinin bana ne yaptığını biliyorsun."

"Evet, evet." Sandalyemden fırladım, bir elimle sikimi yumruklarken diğer elimle kalçasını kavradım. Onu koltuğun kenarına çektim.

Masa, kâğıtlar yere saçıldı ama değildi.

Tess beni bu kadar anlamsızlaştırdığı için bedel ödemeyi hak ediyordu. Ben ona istediğim her şeyi yaparken onun da zincirler içinde sonsuz bir geceye daha ihtiyacı vardı.

Tatmak istedim.

Ama onun beklediği kısmı değil.

Lambamın yanında parlayan keskin mektup açacağını kaparak başımı arasına indirdim. Uyarılmışlığının kokusu sikimde bir ihtiyaç dalgası yarattı. Bunu bana hep yapardı. Beni çok istekli yapardı. Koca ve canavar arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmaya çok istekli.

Klitorisine bir hava akımı üflediğimde nefesi ince ve hızlı bir hal aldı.

"Q. Evet. Tanrım, lütfen..."

Gözlerimi onun en savunmasız yerine -kalbinin çıplak ellerimle sökülmesini istemeyen hiç kimsenin görmeyeceği ya da dokunmayacağı yerine- kilitleyerek mektup açacağını titreyen kalçasının iç kısmı boyunca sürükledim.

Keskinlik karşısında kaskatı kesildi.

Ucunu amının bacağıyla birleştiği kıvrıma sapladığımda nefesi kesildi. Çok hassas bir yerdi. Kağıt inceliğinde bir deri, kolayca zarar görebiliyor ve örümcek ağlarıyla örülmüş atardamar ve toplardamarlarla güzelce çürümüş.

"Bitirmem için bana bir saat veremedin mi, *esclave*? Gelip sözümü kesmek zorunda kaldın."

"Seni özledim."

"olsam bunu kabul etmezdim." Başımı eğdim ve dilimi ıslak girişinden sıkı küçük klitorisine doğru gezdirdim. "Bir tanrı alacağım karmaşık."

"değil." Onu ısırp dilimi tekrar girişine götürdüğümde ürperdi, arzusu dudaklarımı kaplarken elim mektup açacağının etrafında sıkılaştı.

"Hayatını ellerimde tutmam umurunda değil mi?" Onu tekrar ısırdım ve çığlık atmasına neden oldum. "Sana bu kadar kolay zarar verebileceğimi bilmekten zevk almam umurunda değil mi?"

Masamın üzerinde kıvranıyor, aramızda korkunç bir afrodizyak haline gelen iki kelimeye kilitleniyordu. Bir sadist ve onun mazoşisti arasında. Birbirlerini karanlıkta bulan iki canavarın arasında. "Canımı yak,"

diye nefes aldı.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım." Amının üzerine düştüm, ihtiyacının her damlasını yalayıp yuttum, ısırdım, tırmaladım, dilimi gidebildiği kadar derine sürdüm. Onun

İnlemeler, sarhoş edici soluklarla birlikte hızla geldi.

Onu uçurumun kenarına götüreceğimi düşünmesine izin verdim. Dilimle boşalmasına izin vereceğimi. Bacakları kenetlendi, ayak parmakları hala ayaklarını diktiği uyluklarıma gömüldü. İnlemeleri iniltiye dönüştü. Aminin dilimin etrafındaki ilk sıkışı-

Yüzümü ondan ayırarak ayağa kalktım ve mektup açacağını tam şahdamarının üzerine bastırdım.

Sikim kalkmış, takım elbisemden dışarı fırlamıştı. Ben tamamen giyiniktim ve Tess'im çıplak bir şekilde yenmek üzere sunağın üzerindeydi. Çok güzeldi. Çok saf. Mükemmeldi.

Dişlerim ısırarak için ağrıyordu. Dilim tatmak için yandı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi de yakan kara bir ateş parladı. Oynadıkça daha da alevlenen bir ateş.

Yavaşça başını çevirdi, boğazını bana teslim etti, bana güveninin ve teslimiyetinin her zerresini verdi. "Yap şunu."

Küçük kırtasiye hançeriyle damarlarında gezinirken dudaklarım geri çekildi.

Kara kalbim küt küt atıyordu. Hâlâ onun arzusuyla kaplı olan dudaklarım farklı bir tat için yanıyordu. Cinsel zevkten çok daha mahrem bir tat. Hastalık ve ahlaksızlıktan biri. Doyurmam gereken bir şeydi çünkü onun kanı benim geçici tedavimdi. Kendimi bir gün daha dizginlemek için bir ilaç.

Hançeri biraz daha sert bastırırken gözümü ondan ayırmadım. İrkildi ve inledi.

Boğazında ilk yakut belirdiğinde içimdeki her şey yırtıcı bir durgunluk içinde dondu. Renk. Parıltı. Yaşam gücü ve özü.

Sikeyim.

Onu masama sıkıştırarak, ağzım damlacığa kilitlenirken sırlıslıkla kırımlarında sikimi salladım.

Onun tatlı, metalik, sıcak, sıcak kanı dilime bulaştığı anda kendimi kaybettim.

Becerilmek mi istedi? Dileği yerine geldi.

"Açıl," diye hırladım, dizlerini olabildiğince açtım.

Masama uzanmış, saçları dizüstü bilgisayarımın ve diğer ıvır zıvırın üzerine dağılmış bir halde kendini bana sundu.

Mektup açacağını fırlatıp atarken, gözlerim teninden aşağıya, aşağıya, aşağıya süzülen ve köprücük kemiğinin çukurunda son bir başka kıpkırmızı damlaya kilitlendi.

Sikey

im.

Ben.

Kalçalarını masanın üzerinden son bir santim daha çekerek, bitkin bir nefes aldım. "Kimsin sen, *esclave*?"

Çarpıcı gülümsemesi keskin köpek dişleriyle parlıyordu. "*La vôtre. Je suis à toi.*" (Seninim. Ben seninim).

Görüşüm karardı.

İçine çentik attım.

İttim.

Vücudunun benimkinin etrafında sıcak ve ıslak bir şekilde kapandığını hissetmek içimdeki tüm karanlığı, tüm kötülüğü, tüm sapkınlığı hırlattı.

Geri çekilirken ve tekrar içeri dalarken onu parçalamak istedim.

Hem zevk hem de acı içinde adımları haykırmasını istiyordum.

Ağzım o küçük kan damlasına kilitlendi. Daha soğuk, daha az kıvamlı, çoktan katılaşmaya başlamıştı.

Kendimi ona kaptırdım.

Onu masama yaslayıp sikerken çenesini kaptım ve dudaklarımı onunkilerin üzerine yerleştirdim.

Dili anında benimkini okşayınca inledim. Vahşi ve yılan gibi hızlıydı, beni savaş ve şiddetle karşıladı.

Ben manyaklaştıkça masa gıcırdadı.

Etlerimizin birbirine çarparken çıkardığı sesler mükemmel bir melodiydi.

Yere bir şey düştü; umurunda değildi.

Tess'in inlemeleri hayvani hırıltılara dönüştü; sevindim.

Kendimi karımın derinliklerine daha uzun süre soktukça, onu cezalandırdıkça, onu hatırladıkça, son birkaç günün tüm mesafelerini ortadan kaldırdıkça, kendi kükremlerim karnımda daha yüksek ve daha yüksek sesle yükseldi.

Onu hor görüyormuşum gibi becerirken kırılabilir elleri yanaklarıma indi. Tırnakları saat beş yönündeki gölgeme batıyor, tıpkı benim onunkini çizdiğim gibi benim kanımı da çizmekle tehdit .

Hastaydık.

Bulaşıcıydık.

Kendi yaptığımız bu kafeste özgürdük. "Siktir,

Tess. Yapamam-"

"Gel. Gelin, *efendim*."

Bana itaat etmek onun işiydi. Onun amacı boyun eğmekti. Ama o anda, o benim efendimdi ve ben bıraktım.

Benden çıkıp onun içine boşalan bir boşalmanın keskin dalgaları. Derinlere sıçradı, uyanıştan sonra uyanış, kemikleri sızlatan zevkle dolu.

Ben sikimin içine girip çıkmasını izlerken eli bacaklarının arasına gitti, kendini ovuşturdu.

Bir çılgılla paramparça oldu, beni kalın, erotik darbelerle sağdı, ikimiz de masanın üzerine yığılana kadar kendi salınımımı sürükledi.

Çıplak göğsü takım elbisemin altında nefes nefese kalmıştı. Açtığım küçük yaraya taparcasına bir öpücük kondurdum. "*Je t'aime*, Tess. Tüm kalbimle."

gerildi ve sikimin onun farklı yerlerine çarpmasını sağladı. "Ben de seni seviyorum. Her parçamla."

Onu tatlı tatlı, saygıyla öptüm. Bu fıstığı hak edecek ne yapmıştım?

Nasıl olmuştu da bu harika kadınla evlenecek kadar şanslı olmuşum?

Her , minnettardım. Benim olduğu için çok minnettardım.

İş akşamım, onu yatak odamıza götürüp oyuncak sandığını çıkardığım görüntülerin altında kayboldu. Onu yatağın ayak ucuna kelepçelerdim ve-

"Eh, *maître*?"

Ah, lanet .

Tess'in bana efendisi demesi beni bir canavar gibi azmaya hazır hale getirdi. Çalışanlarımın bana efendileri demesi üzerime soğuk bir gerçeklik suyu serpti.

Omzumun üzerinden baktım.

Suzette sırtı açık kapıya dönük duruyordu, hizmetçi üniforması her zamanki gibi ütülü ve düzgündü. Belli ki Tess'i yarı çıplak bir halde, sikim içine girmişken görmüştü ama ben ne üstümü örtmeye ne de açıklama yapmaya çalıştım.

Çok daha kötülerini

görmüştü. Tüm

personelimiz görmüştü.

Çünkü bizim evimiz eşsizdi.

Tess ve benim ilişkimiz dışarıdan bakanlar için açıklanabilir değildi ama bizimle birlikte yaşayanlar bizi kabul etti. Güvenilirlerdi. Onlar bizim arkadaşlarımızdı... ailemizdi.

Tess kahvaltıda boğazında diş izleriyle ortaya çıktığında ya da beni emmesi için parmaklarımı şıklattığımda masanın altına kimse gözünü kırpmadı.

Kim olduğumu yargılamayacaklarını kabul etmem biraz zaman aldı. Ve sapkın isteklerime boyun eğmem daha da uzun sürdü.

Ama şimdi, hiçbir şey beni durduramazdı çünkü... mutluydum.

Dünyada pislikler kol gezerken bile çok *mutluydum*.

Alım satım, adam kaçırma ve kaçakçılık. Bir gün benim ya da bir başkasının eliyle ölecek olan pislikler. Tess bana onu öldürmek istediğimi gösterene kadar içimde yaşadığına inandığım pislikler çünkü o benim ayna parçamdı. Benim ahlaksızlığımın yansıması. Tıpkı benim onun olduğu gibi, o da benim canavarımdı.

"Şimdi olmaz Suzette," diye inledi Tess ve sinirli bir genç kız gibi bileğini alnına götürdü. "Biraz meşgul olduğumuzu göremiyor musun?"

Suzette'in yumuşak kahkahası koridordan geldi. "Gördüm ve görmezden gelemem, *dostum*. Ama... Q'ya aşağıda ihtiyaç var. Burada onu görececek biri var."

"Ne?" Sertçe iç geçirerek geri çekildim ve ıslak sıkımı koyu gri pantolonumun içine sokup fermuarını çektim. "Pazar günü akşam yedide kim ev ziyareti yapar ki?" Tess'in kalkmasına yardım edip onu sabahlığına sararken gözlerimi deviriyordum. "Bu benim pislik arkadaşım Frederick değil, değil mi? Eğer öyleyse, ona karımla oynamak üzere olduğumu ve söyleyeceği saçmalıkların yarına kadar ofiste bekleyebileceğini söyle."

"Frederick değil," dedi Suzette sessizce. "... Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, Q, ama... o senin kardeşin."

İkinci Bölüm

Q

KARDEŞİM Mİ?

Benim kardeşim yoktu. Tek
çocuktum.

Şey, sadece *meşru* çocuk.

Tecavüzcü amcıklı babam, alkolik annem olmayan birçok başka kadınla daha çocuk doğurdu. Malikânenin geniş bahçelerine sıkışmış ahır bloğuna bağlı bir odada saklı bulduğum diğer çocuklar. Bebekten neredeyse ergenliğe kadar değişen çocuklar. Hepsi korkutularak susturulmuş ve itaat etmeleri için dövülmüştü. Kısa hayatları, babamın yatağında tuttuğu isteksiz haremi kontrol etmek için bir tasma olarak kullanıldı.

Tess beni merdivenlerden aşağıya kadar kovaladı, elleriyle sabahlığını sabitleyerek çıplaklığını gizledi. Merdivenlerin dibinde ona doğru dönerek hırladım.

başka bir adamın seni o hurda elbisenin içinde görmesi. Meme uçlarını görebiliyorum, *esclave*."

"Bölgecilik yapma. Bacağımdan aşağı akan senin dölün, başkasının değil."

Kalbim tekmeledi. "Ve bu şekilde devam edelim. Gidin." Merdivenleri işaret ettim. "Git ve üstünü değiştir. Bana on dakika ver. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Gözleri tanıdık gri-mavi bir ateşle parladı.

Onu ensesinden yakalayarak kulağına nefes verdim, "Ve döllerimi durulama. Seni yapış yapış ve kullanılmış istiyorum. Bu gece sana tekrar sahip olana kadar bu durumda kalmanı istiyorum."

Başını eğerken dudakları kıpırdadı, sonra geldiği yöne uçu.

Sikimi yeniden ayarlamak

zorunda kaldım. Lanet kadın.

Suzette geçerek Franco'nun bekleyen koluna doğru ilerledi. Ona sarıldı ve bana omuz silkti. "Neler oluyor?" diye sordu sessizce.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kim bilir. Şantaj mı? Tehdit mi? Eğer benden para koparabileceğini sanıyorsa, bunun çok kötü bir şey olduğunu anlayacak.

benimle uğraşma fikri."

Suzette sesini alçaltarak, "Kütüphanede," dedi. "Kapıyı ilk açtığımda, senin daha genç bir versiyonuna baktığıma yemin edebilirim, Q, ama... farklı da. Bana kim olduğunu söylemeden önce bile senin kanını taşıdığını biliyordum."

"Peki o kim?" Bir elimi kısa siyah saçlarımda gezdirdim, Tess'i ve bacağından aşağı sızan döllerimi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Adı Henri Ward."

"Uyruğu?"

Babamı vurup tüm kölelerini serbest bıraktığımda bu küçük piçin sonu ne oldu? Her kadına, bir ömür boyu yaşadıkları dehşetten sonra geçinebilecekleri büyük bir servet vermek için elimden geleni yaptım. Tecavüzden doğan çocukları olan kadınlar için her türlü belgenin sahtesini yapmış, sonra da onları yeni bir hayat kurmaları için istedikleri ülkeye uçurmuştum.

Yıllar boyunca onları takip ettim. Mutlu bir yaşam sürmelerini sağladım. Birkaçı öldü. Birkaçı yaşamaya devam etti. Ve bir Belli ki çok azı gayrimeşru çocuklarına gerçek kökenlerini anlatmıştı, her ne kadar bu benim tek şartım olsa da.

Onları finansal olarak korurdum.

Babamın onlara yaptıklarının kefareti ödeyecektim ama... hiçbir koşulda çocuklarına benden ya da ailemden bahsetmeyeceklerdi.

Doğaçlama kardeş buluşmaları olmadan da baş etmem gereken yeterince sorun vardı. "İngiliz aksanı var ama benimle Fransızca konuştu," dedi Suzette.

cevap verdi.

"Yaş?" Kütüphanenin kapalı kapılarına bir bakış attım. Cam opak değildi ve şöminenin yanındaki sınırlı sayıda basılmış deri ciltli klasiklerin yanında duran birinin gölgesini görebiliyordum.

"Sanırım yirmili yaşların sonunda? Belki biraz daha genç?"

Sikeyim.

O zamanlar babamın ahırındaki yaşlılardan biri olmalıydı. Burada yaşadığını hatırlıyor muydu?

Ataerkil kana bulanmış bir halde, elimde silahla onların ortasına yürüdüğümü ve piçlerini almak için parçalanmış kadınların izini sürdüğümü hatırlıyor muydu?

Elimi cebime sokup topuklarımın üzerinde dönerken elim biraz titredi. Tess merdivenlerin başında belirdi. Franco onu kapımın eşiğine ittiğinde ve önümde diz çökmesini emrettiğinde üzerinde durduğum merdivenlerin aynısı.

O zaman da reddetmişti, o zamandan beri de reddediyor.

için de üzücü, onun reddetmeleri beni sertleştirdi ve onu ıslattı ve lanet olası cennette yapılan bir eşleşme haline geldik.

"Sen." Parmağımla onu işaret ettim. "Orada kal. Bunu tek başıma yapmam gerek." Gözlerim kısıldı ve şefkatli bir sevgilinin yapması gerektiği gibi biraz daha nazıkçe ekledim, "Konuşmamızı sonra bitiririz."

Dudakları kıvrıldı. "Sohbet, ha? Pekâlâ, sizinle *sohbet* etmeyi dört gözle bekliyorum kocacığım."

Beni her zaman içinde boğduğu şehvet ve karanlık aşkla savaşırken avuçlarım ona yerini hatırlatmak için kaşınıyordu. "Uslu dur ve itaat et, Tess. Araya girme."

Kütüphaneye doğru yürürken çift kapıyı kırarak açtım ve üvey kardeşimle yüz yüze geldim.

Birçoğundan biri.

Umarım, varlığımdan haberdar olacak tek kişiydi. Uzun boyluydu.

Belki benden biraz daha uzun.

Geniş omuzlu ve ince belli, zamanında birkaç dövüğe girmiş ve kazanmış olduğunu gösteren bir fiziğe sahipti.

Kapıları arkamdan kapatıp gizlilik düğmesine bastığımda arkasını döndü. Camlar anında karardı, meraklı karımın gözlerini engelledi ve bana bu yeni tehdidi değerlendirmek için zaman verdi.

Çünkü o bir tehditti.

Büyük bir tehdit.

Çok büyüktü. Ailemi seçmiştim.

Gölgelerden başka birilerinin çıkmasını istemiyordum.

Özellikle de damarlarında babamın kanı akanları.

Bu lanet hakkında ilk elden bilgi sahibiydim.

Tecavüz eden, sakat bırakan ve taciz eden bir adam tarafından aktarılan Mercer Laneti. Kimsenin başına gelmesini istemezdim. Ve bunu paylaşan herkesten uzak durmaya niyetliydim çünkü yaşamayı hak etmek için çabaladığım nedenlerden dolayı onları öldürmek zorunda kalma ihtimalim çok yüksekti.

Canavar avladım.

Pedofilleri öldürdüm ve insan tacirlerinin kalplerini söktüm.

En çok canı yanması gereken kişi kendimken başkalarının canını yaktım.

Bakışlarımız kilitlendiği anda dondu kaldı.

Gri gözler.

Sert ağız.

Bir canavarın bakışları.

Benim talihsiz keskin dul tepe noktamı, aynı kısa siyah saçları, kaç kez tıraş olursam olayım usturayla ehlileştirmeyi reddeden aynı saat beş gölgesini paylaşıyordu.

Çenesi sadist babamızdan, elmacık kemikleri ise tanımadığı bir köleden miras kalmıştı. Kaşları çatıldı, gözleri daha derin gölgelere gömüldü. Yumrukları kıvrıldı, benimkilerle eşleşti, tek kelime etmeden hoş karşılanmadığımı hissetti.

İkimiz de uzun bir süre konuşmadık. İkimiz de değerlendiriyorduk. İkimiz de sadece yüzlerden sonuçlar çıkarıyorduk.

Sonunda şöyle dedi: "*Elle disait la vérité.*" (Doğruyu söylüyordu.)

Kaskatı kesildim. Kim doğruyu söylüyordu? Annesi mi? Kişisel bir bedel pahasına da olsa korumak için elimden geleni yaptığım bir kadın mı?

"*Je suis désolé.*" (Özür dilerim.) Sosyal görgü kuralları için savaşıarak çenesini eğdi. "*Je suis désolé de faire irruption comme ça mais... je n'avais*

pas le choix." (Böyle araya girdiğim için özür dilerim ama... başka seçeneğim yoktu.) Suzette haklıydı. Fransızcası kusursuzdu ama altında belli belirsiz bir

İngiliz aksanı gizliydi. Hangi köleyle evlendirildi? Hangisi kırdı ve ona benden bahsetti mi?

Babamın sakladığı sayısız kadını hatırlamaya çalışırken şakaklarımda bir baş ağrısı belirdi. Bazıları Asya'dan, bazıları Avrupa', diğerleri de uzak kıtalardan. Birleşik Krallık'tan birkaç tane vardı ama çok fazla değildi.

İlerlerken sesimi medeni tutmak için elimden geleni yaptım. "İngilizce konuşabilirsiniz."

"Tamam..." Birbiriyle uyumlu kanatlı koltuklardan birini seçip sertçe otururken gözlerini benden ayırmadı. Beni taklit ederek diğer sandalyeye oturdu, vücutlarımız birbirine bakıyordu, boş şömine gölgelerle doluydu. "Ben, eh... bunu söylemenin kolay bir yolu yok-"

"Sen bir kölenin oğlusun. Sana kökenlerinden ve seni yaratan amcığın babam olduğundan bahsetmiş. Doğru muyum?"

Sertleşti. Boğazını temizleyerek bir kez başını salladı. "özü bu."

"Peki neden burada hoş karşılanacağınızı düşündünüz?"

Gözleri kısıldı. "Çünkü biz kan bağımız var. Çünkü kendimle tanışmak istedim-"

"Biz kardeş değiliz. Sadece benzer DNA'ya sahip olmak gibi talihsiz bir hastalığı paylaşıyoruz."

"O DNA yüzünden buradayım."

"İstenmediğin bir yerde."

Yüzünde öfke alevlendi. "Bakın, tek istediğim-" "Paramı?"

Sanki onu gücendirmişim gibi omuzları geri çekildi. "Hayır. Siktir. Böyle mi düşünüyorsun? Buraya elimi uzatarak geldiğimi mi?"

"Öyle değil mi? Beni araştırmış olmalısın. Kişisel adresimi bulacak kadar zekiyseniz kim olduğumu biliyor olmalısınız."

Yanaklarını belli belirsiz bir mahcubiyet kapladı. "Kabul ediyorum, senin hakkında öğrenebileceklerimi öğrenmek için epey zaman harcadım."

Ölüm sessizliğine büründüm. "Ve... ne öğrendin?"

Kıvrılmış kaslarımı inceledi. Vücut dilimi doğru okumuştı: onu evimden çok az kaldığını anlamıştı.

Kaçacak mıydı yoksa savaştacak mıydı?

Sandalyede arkasına yaslandı ve sakın görünmek için elinden geleni yaparak şöyle dedi,

"Başarılısın. Başarının da ötesinde. Şirketiniz milyarlarca dolar değerinde. Dünya çapında emlak sahibisiniz. Kâğıt üzerinde, muhtemelen kendi payına düşen tehlikeli işleri yapmış, kodaman bir şirket piçinden başka bir şey değilsin.

anlaşmalar ama..."

"Ama?" Hırladım.

"Karıınız hakkında da birkaç makale buldum. İkinizin de onun hayatınıza nasıl girdiğine dair verdiği röportaj. Aşık olduğunuz bir köle. Onu azat ettiğinizde bile size geri dönen bir kız."

Sikeyim.

Bu makale Tess'in fikriydi ve o zamandan beri bastırmak için tonlarca para harcadım. İnsan tacirlerinin katledilmesindeki rolüm, gerçekte kim olduğum konusunda kafalarının karışmasına bağlıydı. Elbette, internette beni sağlıklı bir aile babası olarak gösteren şeyleri görmeleri onlara zarar vermedi. Doğru olanı yapmaya çalışan biri. Aksine bu durum, kırık dökük kadınları elinde tutmayı seven ve uysal karısını aldatan başıboş bir orospu çocuğu olduğum imajının oluşmasına yardımcı oldu ama suçluların beni mahvetmenin yolunun Tess'i almaktan geçtiğini düşünmelerini tercih etmezdim.

Bu zaten olmuştu.

Onu bulup kurtarmak beni neredeyse öldürüyordu.

Onu kaçıran adamın kalbi hâlâ dışarıdaki bir gül fidanının altında çürüyordu.

Onu bulmak, düzeltmek ve onu sevmem için ihtiyaç duyduğu şekilde sevmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, beni dışladı ve bana tam bir cehennem yaşattı.

Beni kırbaçladığı zaman yüzümde oluşan silik gümüş rengi yara izlerinden birini takip ettim. Dayanmak için tüm gücümü harcadığım bir kırbaçlama ama onu bana geri getirmişti.

Yalnızlık yerine aşkı seçmişim ve kalbimin karanlık bir parçası beni bu adamı dinlemeye itti.

Dibe vurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ölümün hoş bir ütopya gibi cezbedtiği kadar yalnız hissetmek.

Kendimi biraz rahatlamaya zorlayarak hırıltımı yumuşattım. "Gördüğün gibi Benim hakkımda çok şey biliyorsun... Hadi senin hakkında konuşalım." Parmaklarımı dikleştirip dirseklerimi kanepenin kollarına dayayarak ona yukarıdan aşağıya baktım. "Henri Ward. Gerçek adın bu mu? Nerelisin? Neden buradasın? Bana mümkün olduğunca az kelimeyle seni evimde neden hoş görmem gerektiğini ve ağzından çıkan tek bir kelimeye neden güvenmem gerektiğini anlat."

Rahatsız bir şekilde kıpırdandığında sessizlik çöktü. Dudakları sanki kelimeleri çiğneyip atıyormuş gibi büküldü ve birkaçını seçip şöyle dedi: "Adım gerçekten Henri Ward ama bu soyadı annemin rastgele yarattığı bir soyadı, gerçek soyadı değil. Bunun ne olduğunu sana söyleyemem çünkü ben de bilmiyorum. Tek istediğim... bu soyadını kullanacağınıza dair yemin edebilir misiniz?"

Yargılamadan dinlemek mi? Buraya gelirken kendime bunu yapmayacağıma dair söz vermiştim. Yabancılar arasındaki olağan sohbet beklentilerine uyacağıma, bu yabancılar aynı kanı paylaşıyor olsalar bile. Hayat hikayemi ya da yaptığım her iğrenç hatayı ağzımdan kaçırmayacaktım. Yani... bunu kim yapar ki? Kim başkasının evine girip en kötü itiraflarını kusar ki? Ama..." Omuz silkti. "Kardeşime karşı dürüst , kime karşı olabilirim ki? Muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceksin, o halde kahrolası hayatımda ilk kez gerçeği söyleyerek ne kaybettim? Bir terapistle söyleyemem. Bir arkadaşla söyleyemem. Kesinlikle bir sevgiliye söyleyemem. Başka kimsem yok ve... bu da seni benim için benzersiz bir şekilde nitelikli kılıyor-"

"Devam et," diye tersledim. "Başboş gezenlerden nefret ederim."

Başını öne eğdi. "Saçmalamak mı? Tanrım, hayatımda ilk kez dürüst olmaya çalışıyorum. İhtiyacım var... Siktir, ihtiyacım var..." İç çekti ve yere baktı. "Geçen ay kendimi öldürmeye çalıştım."

Nefesimi içime çektim ve Tess'in iyi bir *esclave* gibi uzak durduğundan emin olmak için kütüphane kapısına bir bakış attım.

"Devam et," dedim sessizce.

Başını kaldırıp bakmadı, gözlerini girdap gibi dönen zengin suya dikmeyi tercih etti. halının desenleri. "Ben... Ben hastayım." Nefesinin altında homurdandı.

"Hayır, bu yanlış. Ben hastalıklıyım. Fiziksel olarak değil ama ruhsal olarak. İçimde bozuk bir şeyler var. Ergenliğe girdiğimden beri bunu hissediyorum... kahretsin."

Soğuk bir şekilde güldü. "Bu bir yalan. Bunu çok daha uzun zamandır hissediyorum. Çocukken bile, ne zaman bir filmde şiddet görsem ya da aşıkların toplum içinde kavga ettiğini izlemem farklı hissederdim. Sıcak ve gergin olurum ve ilk ıslak rüyamı görene kadar bu sürünen, kemiren hissin ne olduğunu anlamamıştım."

İşini kolaylaştırmamak için düşüncelerini toparlamasını bekledim. Söyleyecekleri umurumda olmayabilirdi ama itiraflarını dökmesi için ihtiyaç duyduğu sessizliği ona sağladım.

"Rüyamda kan gördüm," diye nefes

aldı. Sertleşme sırası bendeydi.

Şimdiye kadarki hikayesi ürkütücü bir şekilde benimkine yakındı.

"Bir kızı becerip yakmayı hayal ettim." Yüzünü buruşturdu. "Uyandım ve çarşaflarımı dağınık buldum. Ve o günden beri o çarşafı alamıyorum. fantezileri aklımdan çıkardım. Onlardan saklanabildiğim kadar saklandım. Lisedeyken bir kız arkadaşım vardı, en azından birkaç haftalığına. Ama o beni terk etti."

ilgisizliğimden bıktığında kıcımlı okşardı. Bana uzandığında utanç içinde yanardım çünkü onun masum, nazik eli beni sadece yumuşatırdı." Ağzını sildi. "İşte oradaydım, on beş yaşında bir çocuktum ve onu kaldıramıyordum. Ama ne zaman kendimi kontrol edemeyip gece geç saatlerde porno izlesem, kaya gibi sertleşiyordum."

"Ne tür bir porno?" Açık sözlülüğü karşısında şaşırtıcı bir şekilde şok olmamış bir şekilde sordum.

Gözlerini kaldırmadı. "Sana anlattığıma inanamıyorum. Kendimi kaybettim. Ne yapıyorum ben-"

"Devam et." Kollarımı kavuşturdum. "Dinliyorum."

İrkildi ve cevap vermedi.

Sessiz kaldım, içini dökme isteğinin sosyal nezaketten daha ağır basmasına izin verdim. Sonunda boğazını temizledi ve mırıldandı: "Kötü şeyler izlerdim. Boğulma. Nefes oyunu. BDSM ama... rol yapma türünden değil. Gözyaşlarının gerçek olduğu, acının gerçek olduğu, kanın gerçek olduğu... gerçek türden."

Kollarımı çözdüm ve dizlerimi kavradım. Az önce söylediklerimden caydım. "Haklısın. Bunu bana neden anlattığın hakkında hiçbir fikrim yok. Akli başında hiç kimse bir yabancının evine gelip içindeki tüm pislikleri itiraf etmez."

Gri gözleri benimkilerle buluştu, sıkıntılar içinde yüzüyor ve kurtuluş için yalvarıyordu. "Gidecek başka yerim yok. Annem.... o, eh-" Boğazını temizledi. "Hayatımın büyük bölümünde hastaydım. Remisyon dönemleriyle birlikte tekrarlayan göğüs kanseri. Sonunda geçen ay onu da aldı. Normal olmaya çalışma çabalarımın vazgeçtim - çıkmaz bir işte çalışmak ve uyum sağlamaya çalışmak gibi - ve kendimi son dört aydır onun bakıcısı olmaya adanmışım. Sonlara doğru bana bir şeyler anlattı. Bana babamın kim olduğunu söyledi."

Demek ölüm döşegindeki bir itiraftı.

Onu canlı canlı yiyen bir şey vardı ve şimdi bu şeytanı tek oğluna geçirmişti.

Aptal kadın.

Neden o pislğin kendisiyle birlikte ölmesine izin vermedi? Sadece oğlunu daha kötü bir kadere mahkum etmişti.

"Bu yüzden mi kendini öldürmeye çalıştın?" Klinik bir şekilde sordum, onun hayatta ya da mezarda olduğu düşüncesine karşı hiçbir duygu hissetmiyordum.

"Hayır. Yani... kaygan zemin buna yol açtı ama hayır. Anlamalısınız, annemi severdim. O benim tek ailemdi ama... o asla

karşılığında beni seviyor gibiydi. Anlamadığım bir şey için özür dilemeye çalışarak büyüdüm. Her zaman yanlış bir şey yapmışım gibi hissettim ve bana ilgili gerçeği söyleyene kadar, bir pisliğin onu hamile bırakıp kaçtığı yalanını değil, her zaman bir şey için beni suçladığını hissettim."

"Seni nasıl suçladı?"

Omuz silkti. "Ona ait olmayan bir ülkede yaşadığı için mi? Onu ailesinden ve sahip olduğu geniş ailesinden uzak tuttuğunuz için mi?" Henri derin bir iç çekerek ekledi, "Ne zaman bana neden

Ziyarete gelen büyükanne ve büyükbabalar ya da oynayacak kuzenler...

Konuyu değiştirir ve sadece ikimizin olduğunu söylerdi." Ellerini kısa saçlarında gezdirirken gözlerime takıldı. "Sadece biz yalnızdık. Ama şimdi sadece ben mi varım? Bu çok acı verici."

Yalnızlığın ne kadar sakatlayıcı olabileceğini bildiğimi asla kabul etmezdim.

Boğazımı temizleyerek hızlıca sordum: "Ailesinin geri kalanının nerede olduğuna dair fikrin var mı? Benim yerime onları ziyaret ederek şerefendir."

Gri bakışlarını yere indirdi. "Annemin mirasında onun nereli olduğuna dair en ufak bir bilgi ya da belge yoktu. Tek bir isim bile. Ne de bir adres. Fransız Kanadalı olabileceğine dair bir his var içimde, o yüzden belki orada akrabalarım vardır. Beni Fransızca ve İngilizce olmak üzere iki dilli yetiştirdi. Bana İspanyolca da öğretti ama neden ya da nasıl bildiğini hiç söylemedi."

Ellerini birbirine kenetleyerek sessizce ekledi, "Ve... dürüst olmak gerekirse, bir isim ya da adres bulabilsem bile akrabalarından birine yaklaşılabileceğimi sanmıyorum, beni bu kadar uzun süre sakladıktan sonra değil. Beni saklamasının bir sebebi vardı. Beni istemiyordu. Ona hatırlamak bir şeyi hatırlattım. Şimdi gerçeği bildiğim için mantıklı geliyor, ama sanırım varlığımın utancı ve acısı, onu koruyarak mutlu bir şekilde öldüğü bir şey gerçek ailesinin ona ne olduğunu ve benim nasıl ortaya çıktığımı bilmesini engellemek için."

Kendime rağmen kaşlarımı çattım. "Yani seni sevmeyen bir kadın tarafından büyütüldüğünü söylüyorsun. Ona bakmak için hayatını askıya aldığını ve o öldüğünde intihar etmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

Bana sıkı bir gülümseme fırlattı. "Böyle söyleyince kulağa acınası geliyor. Annesi olmadan hayatta kalamayan zavallı küçük bir çocuk gibi görünüyorum." Derin bir iç çekerek burnunun kenarını sıktı. "Mesele şu ki... o gittiğinde, bunu yapacak gücüm yok gibi görünüyor.

Her zaman savaştığım yanlarımı bastırıyorum. Gittikçe kötüleşiyorlar. İhtiyaçlar daha da kötüleşiyor. *Ben* daha da kötüleşiyorum. Sanki tamamen yalnız olmak karanlığın beni tüketmesine izin vermiş gibi."

Ah, kahretsin.

Bu iyi bir haber değildi.

Bunun nereye gittiğini
görebiliyordum. Nereye gittiğimi.

Tess kalbime girene kadar neden ücretli bir profesyonel olmadıkça bir kadına dokunmayı kendime yasaklamıştım. Neden babamı soğukkanlılıkla öldürmüştüm ve tüm hayatımı onun yaptıklarından pişmanlık duyarak geçirmiştım.

Kendimi tedavi edemedim.

karanlığı kapatamadım.

Sadece Tess'in beni içinde tuttuğu kafeste yaşayabilirdim, şiddetime, hastalığıma, lanetime dayanabildiği için ona minnettar olabilirdim.

"Bir kızı mı öldürdün?" Sesimi kasıtlı olarak sakın tuttum. "O karanlığa mi oldun?"

Vereceği cevap, buradan canlı çıkmasını ya da orada, kanepede ölmesini belirleyecekti.

Bakışlarımı yakaladı ve bende gördüğü şey karşısında irkildi. "Hayır, o kadar ileri gitmedim. Ama onu incittim. Sarhoş olup tek gecelik bir ilişkiyi ailemin evine götüren aptal bendim. Son dört ay boyunca hasta anneme bakıcılık yaptığım eve. İçinde büyüdüğüm, her zaman istenmediğimi hissettiğim ev. Aynı derecede sarhoş partnerimin benden 'sert oynamamı' istediği ev."

Boğazını temizledi ve titreyen elini ağzına götürdü. "Ben çok ileri gittim. İçimdeki ihtiyaçlara karşı koyacak gücüm yoktu ve... onun kanını çocukluk odamın zeminine döktüm."

Ellerim yumruk oldu. Bağırsaklarım çalkalandı. Ağzım onu bitirmek için sulandı. "Kefaletini ödemem için mi ? Seni bir suçludan kurtarmak için şarj?"

"Hayır." Sanki tüm günahlarının onu yiyip bitirmesini istiyormuş gibi sandalyeye çöktü. "Başım o tür bir belada değil. Ama ne yaptığımı da biliyorum. Ne yaptığımı da biliyorum. ne kadar kötü batırdığımı. Ama durdum. O karanlığı kendime çevirerek durdum. Bıçağı benden almasaydı işimi bitirmiş ve acıma son vermiş olacaktım. O... beni affetti. Onu telafi ettim. Ve gitti."

Sessiz kaldım, suçluluk duygusu içinde kıvranmasına izin verdim.

Henri alt dudağını yalayarak bir sonraki cümlesini kurmakta acele etmedi. "Buraya geldim çünkü... Gidecek başka yerim yok. Benim diyebileceğim başka kimse yok. Daha ne kadar savaşımaya devam bilmiyorum ve yoruldum. Her zaman bu kadar yalnız olmaktan yoruldum. Tek başıma olmaktan yoruldum. *Farklı* olmaktan yoruldum. Bu yüzden kendimle bir anlaşma yaptım."

"Pazarlık mı?" Yumuşakça sordum. "Ne tür bir pazarlık?"

Başını kaldırmadı. "Beni ya kurtaracak ya da mahkûm edecek olan. Bıçağı bacağıma saplayıp bunu sona erdirmenin bir yolunu ararken, annemin söylediklerini hatırladım. On yıldan fazla bir süredir kaçırılmış ve tecavüze uğramıştı. Beni Fransa'da bir şatoda doğurduğunu. Benimle zaman geçirmesine izin verildiğinde beni büyütmek elinden geleni yaptığını."

Onu inceledim.

O zamanı hatırlıyor muydu?

Beni hatırladı mı?

Gözleri benimkilere kilitlendi ve dile getirmediğim soruma cevap verdi. "Buraya gelirken çocukluğumdan bir şeyler hatırlayacağımı düşündüm. Eğer söyledikleri doğruysa seni tanıyacağımdan emindim. Hayatımın ilk sekiz yılını hatırlayamadığım bir yerde nasıl geçirmiş olabilirim? Nasıl olur da hiç tanışmadığım bir üvey kardeşim olur? Nasıl olur da bu hastalığı içimde taşıyım ve ondan kurtulmanın hiçbir yolu yoktur?"

Nasıl olduğunu biliyordum.

Kurtardığım ve rehabilite ettiğim birçok kölede bunun olduğunu görmüştüm. Seçici hafıza kaybı.

Travma geçirmiş bir ruhun elinden geldiğince var olabilmesi için kasıtlı olarak boş bırakılmış noktalar.

Tüm itirafları arasında bana Henri hakkında en çok şey anlatan buydu. O kırılmıştı.

Lanet olası parçalar halinde ve dürüst olmak gerekirse, bu tür kırıklar tamir edilemezdi.

Tecrübelerimden biliyordum.

Onlu yaşlarımın sonlarını ve yirmili yaşlarımın çoğunu yalnız geçirdim. Gerçekte kim olduğumu saklıyor, kabus gibi dürtülerin altında boğuluyor, ruhumdaki karanlığa durması için yalvarıyordum.

Huzurun fısıldayan cazibesini çok iyi biliyordum.

İntihar vaatleri. Böyle sessizlik ve memnuniyet

baştan çıkarabilirdi.

Bunu birkaç kez düşünmüştüm.

Ama ne zaman kendime acısam, kendimi işimin daha da derinliklerine attım. Daha fazla köle kurtardım. Benim gibi adamlar tarafından incitilmiş olanları kurtardım. Ölmeyi hak eden piçler yüzünden mahvolan hayatları geri vererek utancımı silmek için elimden geleni yaptım.

Ama savaşımızın farklı aşamalarındaydık.

Benimkiyle her gün savaştım ve her gece kazandığımdan emin oldum.

Bu savaşta tecrübeliydim ama Henri...

Daha yeni başladı.

Bu da onu benim düşmanım yapıyordu çünkü her gün insan olarak kalabilmek için her parçasına ihtiyaç duyuyordu ve Henri zaten canavarı barındırıyordu. Dışlerini ona geçirmişti ve ne kadar kazandığını düşünse de kazanamıyordu.

Bu sadece bir zaman meselesi.

Birini öldürürse değil, öldürdüğünde.

Ve... bunun olmasına izin

veremem. Kanepemde

kaydım.

Kütüphanenin karşısındaki deri ciltli kitaplardan birinde bir silah saklıydı. Susturuculu küçük bir patlamayla Henri hak ettiği huzura kavuşabilir, ben de onun başka kimseye zarar vermeyeceğinden emin olabilirdim.

Ayağa kalktım.

Henri mırıldandı, "Kendimle yaptığım pazarlık ... Çok geç olmadan yardım isteyecektim. Elimde kalan tek kişiden. O yüzden senden istiyorum. Kardeş kardeşe, yabancı yabancıya... Bana yardım edebilir misin?" Bacaklarım hareket etmeyi reddetti.

Henri hiç kafasını çevirmedi.

İçindeki yalvaran çaresizlik, katılaşmış kalbimin tekmelenmesine neden oldu. Ona karşı duyduğum empatiyi bir kenara bıraktım. Başımı salladım ve cinayet silahımın bulunduğu kitaba göz gezdirdim. "Yardım edeceğim-"

"Q?" Tess kafasını içeri uzattığında çift kanatlı kapı açıldı. "Her şey yolunda mı?"

Siktir, şimdi olmaz.

Her zaman en kötü zamanlamayı yapardı.

Beni ona aşık ederek ve o kadar da kurtarılamaz olmadığını kanıtlayarak her zaman planlarımı altüst etti.

Gözlerim nefis karımın üzerinde kısıldı. "Şimdi olmaz, Tess."

"Ama-"

"Dedim ki... *şimdi olmaz*."

Gözleri benimkilerle savaştı. Daha sonra azar işiteceğimden hiç şüphem yoktu ama bunu duymasını istemiyordum. Bunu görmesini. Henri'nin bahsettiği karanlığa tahammül için değil, onun kalmasına izin vermem için beni kandıracağı için.

Onu aileye kabul etmem için beni zorlardı. Onu güvenli bir yere götürmemi emredecekti. Bunu yapardı çünkü... o bendim.

Bu lanet yabancı *bendim*.

Ve bu beni kabul etmek istemediğim şekillerde çarpıttı.

Onun gitmesini

istiyorum.

Şimdi.

"Bir dakika içinde çıkacağım, Tess. Git hadi."

Dişlerini sıkarak bir an durakladı, sonra itaatkâr bir şekilde kapıları kapattı ve bizi tekrar yalnız bıraktı.

İç çekerek üvey kardeşime baktım. Belki de onu öldürmek aşırı bir tepki olurdu. Tahliye etmek gerekecekti. "Bakın, kaybınız ve her şey için üzgünüm ama buraya gelerek bir yolculuğu boşa harcadınız. Gitme vaktin geldi-"

"Bekle!" Henri ayağa fırladı ve oturduğum yerde üzerime doğru yükseldi. Siyah gömleği ve kot pantolonu odadaki ışığı ölü bir yıldız gibi emiyordu.

Çok yavaş, hesaplı bir şekilde, gözlerimiz aynı hizada, kalplerimiz aynı yükseklikte olana kadar durdum. "*Sakın bana kendi evimde hükmedebileceğini düşünme evlat.*"

"Oğlum mu? Senden sadece sekiz yaş küçüğüm."

"Doğum tarihim i internette gördün diye-"

"Biliyorum çünkü annem bana babanı vurduğunda on altı yaşında olduğunu söyledi. Onları serbest bırakmışsın. Onları kendi ailelerine kavuşturmak için elinden gelen her şeyi yapmışsın."

Dondum kaldım.

Kahretsin, bu kadın ona ne kadarını anlatmıştı?

Henri bana doğru adım attı, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. "Beni gönderme. Buraya paran için gelmedim. Beni tedavi edemeyeceğinizi biliyorum. Beni kabul etmektense öldürmeyi tercih edeceğini de biliyorum. Ve bana güvenmek için hiçbir nedeniniz olmadığını da biliyorum ama... *Bir yere* ait olmam gerek. Birine ihtiyacım var. Beni sorumlu tutacak tek bir kişiye. Beni insan olarak tutacak birine."

Bir adım geri çekilerek içindeki aceleciliği dizginlemeye çalıştı ama başaramadı. "Ne istediğimi bile bilmiyorum sadece... Geri dönemem. Bu şekilde yaşamaya devam edemem. Öz annem benden nefret etti. Öz kardeşim bana katlanamıyor. İyi olmaya çalıştım. Kurallara uydum. Diğerleri gibi davranıyorum. Uyum sağlamak için ne gerekiyorsa yaptım ama... Benden bu kadar. Artık böyle iğrenç şeyler hayal edecek gücüm yok. Zar zor var oluyorum çünkü ayağım kayacak ve birini inciteceğim diye ödüm kopuyor. Kendimden nefret ediyorum. Olduğum şeyden nefret ediyorum ve bu kadar *yalnız* olmaktan nefret ediyorum."

Nefes nefese şöminenin yanına gitti ve parmağını Tess'le benim çok az sayıdaki fotoğraflarımızdan birinin üzerinde gezdirdi. Dışarıda çekilmişti. Güneş parlıyordu, Tess önüme yayılmıştı, ben de sırtüstü yatıyordum. İkimiz de uyuyakalmıştık çünkü gece önce ona evlenme teklif etmiş, yüzüğümü parmağına takmış ve ardından damgamı etine kazımıştım.

O da beni damgaladı.

Tam bir sapık gibi sevişirdik.

Ve sonra, çimenlerin üzerinde gençler gibi sızmıştık.

Parmağını Tess'in mükemmel yüzünde gezdirirken hırıltımı bastırdım. Başını öne eğerek mırıldandı: "Senin sahip olduğun şeyi istiyorum. Buraya benim gibi acı çekip çekmediğini sormaya geldim. Eğer her lanet gün canını yakmamak için savaşıyorsan ama... sormama gerek yok. Ben biliyorum."

Yüzünü bana dönerek omuz silkti. "Onunla konuşma şeklinden anladım. Senin ona bakışın. Onun sana bakışı. Saygısızlık ve bağlılık arasında ince bir çizgide yürüyorsun ve ben...ben bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım* var. İstiyorum.

Benim diyebileceğim biri olsun ki canavar değil, insan olarak kalabileyim."

Dişlerimi sıktım, koruyucu içgüdülerim kabardı. Bu evde başka kimin var olduğunu bilseydi - uğruna defalarca öldürdüğüm sevgili oğlum - benden böyle fantastik şeyler istemekte bu kadar acele etmezdi. "Parmaklarımı şıklatıp sana bir eş yaratabileceğimi mi sanıyorsun?" Soğuk bir şekilde güldüm.

"Benden para istesen daha iyi olur."

Kollarını kavuşturarak, tüm kederi ve yalnızlığı bir vahşet maskesinin altında kaybıldı.

Lanet bir aynaya bakmak gibiydi.

Nefret ediyordum.

"Para istemiyorum ve bana bir eş bulmanızı da beklemiyorum. İstediğim her şeye rağmen, büyük olasılıkla asla bu şekilde kutsanmayacağımı biliyorum. Yalnız var olacağım ve yalnız öleceğim ama... kalan küçük zaman diliminde, bir yere ait olmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeyi çok istiyorum.

Bana katlanamayan biri." Kara kara kıkırdadı. "Ne de olsa buna alışkıyım."

"Tam olarak neye ait?" Ona uyararak kollarımı kavuşturdum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Kardeşimi istiyorum demek. Dürüst olduğum için tutuklanmaktan korkmadan en azından bir kişinin gerçekten kim olduğumu bilmesini istiyorum-"

"Seni tutuklamaktan daha kötüsünü yaparım." Gözlerim sakladığım silahıma kaydı. "O kızı öldürmüş olsaydın, şu anda nefes alıyor olmazdın."

Dondu kaldı. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni inceledi. Böyle bir kanıt bulamayınca omuzlarını dikleştirdi. "Yani... babamızla birlikte cinayet işlemeyi bırakmadın mı? Onun gibi başka adamları da mı öldürüyorsun? Bizim gibi diğer adamları?"

Tanrım, bu sonuca nasıl bu kadar çabuk varabildi ve ben neden bundan hoşlandım?

Ona olan ilgim neden tahammülsüzlükten hafif bir meraka dönüştü?

"Yerinde olsam dikkatli olurum." Kütüphanede sinsice dolaştım. Pencereye doğru. Tess'in onu sevmem için bana kan yemini ettirdiği pencereye. Onu serbest bıraktıktan sonra bana geri dönmüştü. O benim havam, mantığım, yerçekimim ve-

"Q?" Kapılar ardına kadar açıldı. "Özür dilerim ama gerçekten bölmek zorundayım." Sevgimin ve kızgınlığının nesnesi kütüphaneye doğru koşarak geldi ve doğruca Henri'ye yöneldi.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Lanet , Tess. Sabrımı zorluyorsun."

Tanımadığım kardeşimin önünde dururken bana ters ters baktı. Yüzünü incelerken nefesi kesildi. Yanağını avuçlayıp, benim genlerimi taşıdığı belli olan yüzünde bana ait olmayan elmacık kemiklerinin izini sürerken homurdandım.

Henri tek kelime etmedi, sessizliğe gömüldü, sanki bir melek ona dokunmuş gibi gözlerini kırıştırdı.

İlkel sahiplenme içimde kükredi. "*Esclave, enlève tes mains de lui.*" (Ellerini onun üzerinden çek).

doğru döndüğünde, odayı bileğinden tutarak onu Henri'den uzaklaştırdığımda hiç irkilmedi.

Gözleri sevinçle dolup taşı. "Aman Tanrım, bu gerçek. Gerçekten seninle akraba." Tekrar Henri'ye baktı. "Bunun nasıl mümkün olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok-"

"Bu mümkün çünkü babam ekilmemesi gereken tohumları eken tecavüzcü bir piçti. Onunla tanıştın ve şimdi gidiyor. Söyle Güle güle-"

"Güle güle mi?" Kızın burnu kırıştı. "Ama daha yeni ." "Ve şimdi gidiyor."

"Ama-"

"*Au revoir* de, Tess."

"Lütfen..." Henri yanımıza yaklaşmayacak kadar akıllıydı ama karıma attığı gülümseme neredeyse onu boğmama neden olacaktı. "Baldızımla tanışmak bir onurdur."

"Onunla ilgili hiçbir şey senin değil," diye hırladım. "Gitme zamanın geldi-"

"En azından isteğimi düşünecek misiniz?" Henri sordu. "Bunun anlamı -"

"Ne isteği?" Tess bileğini çimdiklememden çekerek araya girdi. tutun. "Bilmeyi hak ediyorum. Sen ailedensin." Bana dirsek attı. "O aileden, Q. O senin kardeşin."

"Üvey kardeş." Kaşlarımı çattım ve keskin küçük uzantısının beni yakaladığı yeri ovuşturdum.

"O hala kan."

"Evet ve kan *dökmeyi* seviyor," diye tısladım.

Kaşlarını kaldırdı. "Yanılmıyorsam sen de öyle." Henri nefesini içine çekti.

İnledim. "*Esclave*, sen gerçekten-"

"*Esclave* mi?" Henri kaşlarını çattı. "Karına *köle* mi diyorsun? Bu ne lan?" Tess sırtıttı. "Tatlım ya da sevgilim olarak düşün. Her zaman biliyordum,

Bana böyle ilk andan itibaren bile bana deliler gibi aşık olduğunu biliyordum."

"Daha çok sana delicesine takıntılıyım," diye mırıldandım. "Tehlikeli bir şekilde ele geçirilmiş. Arada fark var."

"Bizim için değil." Göz kırptı. "Ve hepimiz sonsuza dek mutlu yaşadık, senin fetişlerine rağmen."

Lanet olsun, bu kadın.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Henri ile bana el salladı. "Ee... hikâye nedir? Yıllardır buradasınız ve hâlâ birbirinize hançer gibi bakıyorsunuz. Hadi gidip bir şeyler içelim. Biraz yemek yiyelim. Bayan Sucre zamanında yemediğimiz için suflesinin mahvolmasına çok sinirleniyor."

"Tess, *aşkım*." Dişlerimi sıktım. "Lütfen gidin. Henri'ye dışarı kadar eşlik edeceğim ve-"

Henri, Tess'e tereddütlü bir gülümseme atarak, "Akşam yemeği harika olur," diye araya girdi. "Eğer çok fazla sorun olmayacaksa?"

"Sorun mu? Hayır, Bayan Sucre her zaman çok fazla yemek yapar. Suzette ve Franco ile tanışabilirsin ve-"

"O kalmıyor, Tess." Öfkeme hakim olmak için elimden geleni yaptım ama her geçen saniye başarısız oluyordum.

"Neden olmasın?"

"Çünkü burada hoş karşılanmıyor."

"Demek mesele bu?" Tess ikimize de bir bakış fırlatarak sordu. "Henri bir aile aramaya geldi ve sen ona bir aile vermeyi reddediyor musun? Kendi kanından ve canından olan birini nasıl kabul etmezsin, Q?"

Siktiğimin kadını.

Beni her zaman çok kolay okurdu.

Burnunu her zaman ait olmadığı yerlere sokardı.

Ben bir cevap oluşturamadan Henri mırıldandı: "İkiniz hakkında da hiçbir şey bilmiyorum, siz de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz ama... Burada geçirdiğim yirmi dakika içinde kendimi hayatım boyunca hissetmediğim kadar iyi hissediyorum. Nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Sanki... özgürüm. Tam olarak değil. Hiç özgür olamayacağımdan şüpheliyim.

Gerçek özgürlüğün nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama sanki biraz rahatlayabilirmişim gibi hissediyorum. Sanki yanlış bir şey söyleyerek ya da gerçekte kim olduğumu itiraf ederek her şeyi berbat etmeyeceğim."

Gri gözleri benimkilere dikildi. "Eğer buna sahip olabilirim"

Hayatınızdan çıkarılmadan önce birkaç saat daha özgürlük, sonra-

"Saçmalık." Tess nazıkçe gülümsedi. "Sen benim kayınbiraderimsin-"

"O senin için bir hiç, Tess. Tıpkı senin onun için bir hiç olduğun gibi," diye tersledim.

"Tanrım, canavar gibi davranmayı bırakın, şef."

İçimdeki her şey hareketsiz, karanlık ve tehlikeli bir hal aldı. "Dikkatli ol, *esclave*."

Kendini yukarı çekti ama adım atmadı. "Senin için geldi, Q. Anlamıyor musun? Sana ihtiyacı var."

Henri akıllıca sessiz kaldı.

Tess'in baştan çıkarıcı mavi-gri gözlerine takıldım.

huysuzlandığında onu asla reddedemezdim. Ateşli ve hiddetliydi ve beni yalvartırken onu tekrar hizaya getirmek için avucumu baştan çıkarıyordu.

"Arkadaştan başka bir şey aramadığını kanıtlamak için ondan ne istiyorsun?" Tess kollarını kavuşturdu.

En azından soluk mavi bir kazak ve kot pantolon giymişti. Genç ve masum görünüyordu, altındaki baştan çıkarıcı kadını gizliyordu. İçimdeki pislikle başa çıkabildiği için beni ters yüz eden baştan çıkarıcı kadın.

Bir fikir kıvılcımlandı.

Ezmeye çalıştığım ama ezemediğim bir fikir. Bana canavar mı dedi?

Bu etiketi sevmiyordum ama uyuyordu. Her zaman uymuştu.

Ben bir canavardım.

Düşmanlarıma ve . Lanet hiç kalkmadı.

İhtiyaçlar hiç azalmadı.

Onlara rağmen var olmayı öğrenmiştim. Onlara *rağmen* mutluydum.

Ama Tess önce yaşadığım unutulmaz, üzücü varoluşu çok iyi hatırlıyordum. Sahip olamadığım şeyi istemenin ıstırabını. Beni yakıp kavuran o aşâğılık ihtiyaç. İğrenme ve utançla birlikte gelen şehvet.

Henri böyle savaşlar verdiyse, bunu sona erdirme fikriyle uğraşmasına şaşırmadım.

Ağzımı silerek başımı hafifçe salladım.

Fikir gelişmeye, yayılmaya, bir harita gibi açılmaya devam etti. İşe yarayabilirdi.

Gerçekte kim olduğumu bilen kulüplere sızmak için gizli silahım olabilirdi: geçmişte uğraştığım ve katletmeyi başardığım kaçakçılar, sadece yenilerinin yabani otlar gibi ortaya çıkması için, ne yaptığımın tamamen farkında ve onları avlamak için her zamanki yöntemlerimden her zaman bir adım önde.

Elimi indirerek Henri'yi yeni gözlerle inceledim. Gücü var mıydı?

Onu ikimizin de ait olduğu karanlığa atarsam çürümüş ruhunu kaybeder miydi?

"Ne düşünüyorsun, Q?" Tess sessizce sordu. "Bu bakışı biliyorum ve hiç iyi değil."

Her şeye burnunu sokan küçük karımı görmezden gelerek üvey kardeşimle bakışlarımızı kilitledim ve sonunda onu kıracak ya da kurtaracak sözleri söyledim. "Ait olmak mı istiyorsun? Seni gören ve kabul eden hazır bir aile mi istiyorsun? İyi o zaman."

Henri sert bir nefes çekti. "Gerçekten mi? Kahretsin, teşekkür edemem-"
"Bir kulüp var. Adı Mücevher Kutusu. Sadist bir adam tarafından işletiliyor."

Victor Grand. Yıllardır onu yakalamaya çalışıyorum. Kulübünün nerede olduğunu bilmiyorum ama kapılarından yüzlerce, belki de binlerce kız ve erkek çocuğunu kaçırdığını biliyorum. Hiç kimse bulunamadı. Hepsi iz bırakmadan kayboldu. Ona dokunamıyorum çünkü operasyonuna sızacak kimsem yok. Zekası akıllıca ve her zaman gönderdiğim paralı askerlerle benim aramda bir bağlantı buluyor gibi görünüyor. Acımasız, hesapçı ve tehlikeli bir orospu çocuğu."

"Q... söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme," diye mırıldandı Tess. "Lütfen?"

"Seni kollarımı açarak karşılayacağım *kardeşim*." Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Tek yapman gereken kendini kanıtlamak."

"Kendimi kanıtlamak mı?" Henri de aynı soğukkanlılıkla sordu.

"Kendimi nasıl kanıtlayacağım?" "Paris'e git. Bir iş bulmak için kiminle arkadaş olman gerekiyorsa"

Mücevher Kutusu'na davet ediyorum. Üzerinize bir takip cihazı yerleştireceğim ve eğer bu iğrenç, mide bulandırıcı dünyaya kabul ediliyorsanız, beni doğrudan onun malikanesine götürecek ve onu sonsuza dek yok etmeme yardım edeceksiniz."

"Bir seks sızmamı mı istiyorsun?" Henri'nin yüzü bembeyaz oldu.
"Neden bu tür şeylerin etrafında olamayacağımı az önce söyledim. Bir çukurda olmak yerine neden burada olduğumu. Bu tür şeylerden sağ çıkamazdım.
günaha."

Omuz silktim. "Bu senin sorunun, benim değil. Kabul edilmeyi sen istedin. Seni kabul edeceğimi söylüyorum, ama sadece benim gibi olduğunu kanıtlarsan. Aynı arzulardan muzdarip olduğunu, aynı karanlığın altında boğulduğunu ama yine de ışıktaki kadar güçlü olduğunu. Bize verilen lanetten kurtulmak muazzam bir güç gerektirir. Ve eğer çok zayıfsan, o zaman... seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Kolumu Tess'e dolayarak onu çıkışa doğru yönlendirdim. Fuayeye ve ötesindeki yemek odasına geçmeden önce dönüp Henri'ye baktım. "Bunu bu gece düşünebilirsin. Akşam yemeğini bizimle yiyebilirsin. Sana bir yatak veririm. Varlığına tahammül ederim. Ama babamız gibi olmadığınızı, pes etmeyeceğinizi ve onun gibi olmayacağınızı kanıtlayana kadar. Bu

Damarlarımızda yüzen tüm kötülüklerden daha iyisiniz... kalmanıza ya da ait olmanıza izin verilmeyecek."

Henri bir elini kısa saçlarında gezdirdi. "Peki ya ? Bu kulübe sızmayı reddedersem? Başarısız olacağımı içten içe biliyorsam? O zaman ne olacak?"

"Az önce en karanlık sırlarınızı paylaştınız. Bir yabancıнын evine gelip seni öldürmek istememe neden olacak şeyleri ifşa etmeyi seçtin. Ne olduğunu görüyorum. Gerçeği söylediğini görüyorum. Ve gerçekten... sana önerebileceğim en nazik şey bir kurşun. Ama tek bir şansın var. Bir. İyi kalma arzusuna sahip olduğunu kanıtlama şansı. Eğer yaparsan, güvenimi kazanmak için kendine biraz zaman kazandırmış olursun. Ama istediğimi yapmazsan... ne pahasına olursa olsun bunu yapmamam gerektiğini kanıtlamayı kabul etmezsen

Victor'u ve Mücevher Kutusunu yok etmeme yardım edemezseniz, kırık kölelerin cazibesine direnemezseniz, aletinizi pantolonunuzda tutmayı başaramazsanız ve

Ellerini kandan arındır, o zaman... yardım et *kardeşim*, seni bulacağım, canını yakacağım ve akraba ol ya da olma, evime hiç adım atmamış olmayı dileyeceksin."

"Beni öldürecek misin?" Henri yüzünü buruşturdu. "Sırf seni doğuran piçle aynı soydan geldiğim için beni öldürecek misin?"

"Seni öldürürdüm çünkü ne acı çektiğini biliyorum. Başkalarına zarar vermeye ne kadar yaklaştığımı biliyorum. Bu yüzden neler biliyorum. O masumları korumak için seni öldürürdüm, ama aynı zamanda seni bu acıdan kurtarmak için de öldürürdüm.

"Hayatım boyunca beni delirten aynı acı."

Beni ihtiyatla izledi. "Ya başarırsam?"

"O halde Mercer ismine layıksınız ve bir daha asla yalnız ."

Henri yanıma sokulmuş olan Tess'e baktı ve garip bir şekilde tanıdık gelen yüzünde içten gelen bir özlem, yürek burkan bir umut ifadesi belirdi.

Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı başarmıştı ama bu yaşadığı bir hayat değildi. Bir hapisaneydi.

Kendini kontrol altında tutmak için özenle tahkim edilmiş bir hapisane.

Eğer babamızdan daha iyi olduğunu, kendini kontrol edebilme gücüne sahip olduğunu kanıtlayabilirse, o zaman ona en kötü türden bir canavar olurken bile neşeyi nasıl bulacağını öğretilirdi.

Kendim gibi birine yardım etmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama bu daha önceydi.

Bu şimdi oldu.

Ama Tanrı yardımcım olsun, eğer başarısız olursa, bağırsakları şerit olacak, kanı dökülecek ve kalbi gül fidanımın altında çürüyen diğerine katılacaktı...

Sonsöz

Q

TESS'i oğlumuz LINO'ya iyi geceler öpücüğü verirken buldum. Tavana çizilmiş bulutlar ve duvarlara boyadığımız kuş şablonlarının çılgınca uçuştuğu yatak odası bana yazı hatırlatıyordu.

Gülümsedim ve ayak bileklerimi çaprazlayarak kapı çerçevesine yaslandım. Tess, Abelino'nun kendi odasını tasarlayacak yaşa geldiğini açıkladığı gün, duvarlar kadar biz de boyaya bulanmıştık. Tess ona boya fırçasını verip uçan ördek şablonunu tutarken küçük oğlumuzu omuzlarımda dengede tutmuştum, o yarı duvarı yarı benim yüzümü boyarken gülüyordum.

"Anne?" Tess onun karışık kahverengi saçlarını okşarken Lino rahat yatağında gerindi. "Yemekte duyduğum o adam kimdi? Neden gelip katılamadım?" Onun uykulu, masum sesi beni eşikte gerdi.

Suzette'ten Lino'yu Henri'den uzak tutmasını istemiştım.

İstediğimi yaptı, geceyi oğlumuzla ve her zaman onu takip eden köpek kaosuyla geçirdi. Tess onları uzun süredir acı çeken kalbime bıraktıktan sonra evlat edinme seçeneğim olmayan köpekler.

"Sadece bir arkadaş, *mon coeur*." (Kalbim.) Tess onun alnını tekrar öptü. "Uyandırdığım için özür dilerim. Uyumaya devam et."

"Cesaret hâlâ burada mı?" Esnedi. "Onsuz uyuyamıyorum." Lanet köpeğin kulakları onun adını duyunca diken diken oldu. Yatağın üzerine sıçradı,

Lino'nun kısa bacakları üzerinde yayılmadan önce iki kez daire çiziyor.

Çocuğuma karşı duyduğum derin sevgi beni sakat bırakmakla tehdit ediyordu.

Kıkırdadı. "Güzel. Artık uyumaya devam edebilirim." Kapının yanında beni görünce el salladı. "*Nuit, Papa.* (İyi geceler, baba.)

"*Bonne nuit, mon fils.*" (İyi geceler, oğlum.) Başımı eğdim. "Tatlı rüyalar." Onu içeri sokan Tess, koşulsuz bir iç çekişle Sevgi sonra parmak uçlarında bana doğru geldi ve kolumun altından kaydı. Karşı konulmaz bir minnettarlıkla göğsüm ağrıdı. Tüm dünyadaki en şanslı orospu çocuğuydum. Sessizce, uzun koridorun sonunda kulemize çıkan merdivene doğru yürüdük.

Bana miras kalan şato, anahtarları aldığımndan beri birçok tadilattan geçmişti. Anlatılmamış zenginliği ve kirli tarihi her kilit taşına kazınmıştı ama karım ve oğluma ev sahipliği yaptığı için benim için hiç bu kadar değerli olmamıştı.

Yatak odamıza çıkan kıvrımlı taş basamakları tırmanırken, oyun odamıza ve sığınağımıza adım attığımızda rahatlayarak iç geçirdim. Sarhoş olup kendimi kontrol edemediğim gece Tess'i bağladığım zincirler, kirişlerin arasında gizlenmiş bir şekilde bekliyordu. Oyuncak ve sefahat dolu sandık açılıp oynanmayı bekliyordu.

Onu tekrar alacağıma dair söz vermeme rağmen, ay neredeyse batıyordu ve ben tükenmişim. Henri'ye bizden olabildiğince uzaktaki misafir sütlerinden biri verilmişti ama yine de onun istilasını her hücremde hissediyordum.

Yarın, Mücevher Kutusu'na girmesine yetecek kadar para içeren bir banka hesabı ayarlayacak, internetteki varlığının bana kadar takip edilemeyeceğinden emin olacak ve sonra... gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

İrkildiğimi sakladım.

Kendini kanıtlarsa onu karşılayacağıma dair verdiğim tüm sözlere rağmen asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. O yürüyen ölü bir adamdı. Benim, onun ya da başkasının eliyle. Ölmüş olacak bir canavara bağlanmayı reddettim. yıl bitmeden.

Kolumun altından sıyrılan Tess yatağımıza doğru ilerledi.

Beyaz örtüleri geri çekerek ve saçma sapan birkaç şeyi fırlatarak "Onu gerçekten de insan ticareti cehennemine göndermeye niyetli , değil mi Q?" diye sordu. Elinde boncuklu bir yastıkla duraklayarak beni kınayan bakışlarla süzdü. "On dakika dayanır."

Blazer ceketimi omuz silkerek çıkardım ve şezlongun üzerine örttüm. "O geldi Burada vermeye hazır olmadığım bir şey istiyorsun, *Esclave*. O kanıtlayana kadar

Ona ne olacağı umurumda değil."

"O zaman kendini kanıtlamasına *yardım* et." Yastığı halının üzerine fırlattı. "Kayboldu." Sesi sessizleşti. "Onu yemekte izlemek... ne zaman dokunsak gözlerini bizden alamaması. Özlem ve yalnızlık dolu. O kadar çok ki, bu onu öldürüyor."

"Ya bu onu öldürür ya da başka bir şey."

Gözleri benimkilere kaydı. "Bu şekilde bitmek zorunda değil. İstedğin şeyi yapacak. Deneyeceğini biliyorsun. Bu gece sorduğu her sorudaki kararlılık, ne gerekiyorsa yapmaya istekli olduğunu kanıtlıyor. Onu duydunuz. Kaybedecek bir şeyi yok. Gidecek hiçbir yeri yok. İlgilenecek kimsesi yok."

"O zaman belki de sırf cüretkârlığı sayesinde hayatta kalabilir." Onun kandırmacalarına boyun eğmeyi reddettim.

Kalp tellerimi ustalıklıla çekerek hayatıma dört köpek sokmasına izin verdim. seks kölesini iyileştirirken yanımda çalışmasına izin verdim. Kuduz olmuş sincaplar gibi ortaya çıkan piçleri yok etmek için benimle seyahat etmesine izin verdim. Bir gün benim gibi olacağından korkmama rağmen ondan bir oğlum oldu.

Ama bir daha kendini tehlikeye atmasına *asla* izin vermeyeceğim. Daha önce onu kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu.

Ona yaptıkları ve neredeyse çok geç kaldığım için hâlâ kâbuslar görüyorum.

O amcıkların benim çocuğumu da alabileceği düşüncesi mi?

Yok artık.

ya da değil. Kanlı ya da kansız.

Tess ve Lino'nun yanında hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Onun şansını artırabilirsin, biliyorsun." Başka bir yastığa sarıldı. "Onu eğit. Ona öğretin. Ona hazırlanması için zaman ver-"

"Tecavüzcü bir orospu çocuğu gibi davranmanın hazırlığı yoktur. Ya öylesindir ya da değildir."

Duygusuz ses tonumdaki gerçeği duyunca sustu. "Ve orada." Başını salladı ve yastığı yere bırakarak diğerlerinin mezarlığına ekledi. "Onun kurtarılabilir olduğunu düşünmüyorsun. Onun senin baban olduğunu düşünüyorsun.

Tıpkı babanı öldürdüğün gibi, kardeşini de öldürmeye hazırsın." "Ve ev isteyen diğer tüm kardeşler." Elimi yumruk yaptım.

Ellerini. "Onun içinde ne yaşadığını biliyorum, Tess." Göğsümü yumrukladım. "Her lanet gün, her lanet saniye hissediyorum. Tam burada. Derinlerde, çok derinlerde. Bu kadar uzun süre dayanabildim çünkü sen varsın. Kimsesi yok. Hiç kimse yok."

Bu dürtülerle daha uzun süre savaşacak güce sahip olacak. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım. Hastalığımızın farklı aşamalarındayız, *esclave*. Neyle savaştığını biliyorum ve onu ailemin yakınında istemiyorum. Eğer bir mucize olur da Mücevher Kutusu'na sızmayı başırırsa, oraya adımını attığı anda kendini kaybedecektir."

"O zaman neden ondan bunu yapmasını istedin?" diye tersledi.

Gömleğimin düğmelerini açarak ayakkabılarımı çıkardım ve çoraplarımla banyoya doğru yürüdüm. "Çünkü ona istediğı şeyi veriyorum. Önemseyecek bir şey istiyordu. Ben de ona bunu verdim. Yarın, sadist sosyopat rolünü oynayabilmesi için ona yeterince para ayarlayacağım, güvende olması için onu bana bağlayan hiçbir yarım kalmış iş olmadığından emin olacağım ve her hareketini izleyebilmem için onu bir takip cihazıyla etiketleyeceğim, ama sonra gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecek."

Kahretsin.

Bunu söylemek istememiştim.

"Asla geri gelmeyecek...? Ne demek asla geri gelmeyecek? Aman Tanrım." Gözleri kocaman açılmıştı. "Onu sadece yem olarak kullanıyorsun. Onun seni Victor Grand'in seks adasının olduğu yere götürebileceğini ve sonra da pisliğı temizleyebileceğini düşünüyorsun."

"Geç oldu, Tess-"

"Bu yüzden yemekte bu kadar ayrıntıya girdin. Neden bütün bir akşamı Victor'un en son nerede avlanırken görüldüğünü ve onunla işbirliğı yapanların isimleri." Sözlerine öfke karışmıştı. "Onu kabul etmeniz için her şeyi yapacağını biliyorsunuz ve bunu kendi çıkarlarınız için kullanıyorsunuz."

"Kendi kazancım değil, karıcığım. *Onların* kazancı. şu anda o cehennem çukurunda hizmet eden tüm köleler. Onları özgürleştirmek için onu kullanıyorum."

"Onu aynı serbest bırakabilirsin."

"Böyle bir adamı özgür bırakamazsın." Gömleğimi yırttım ve serçelerle kaplı ağır dövmele göğsümü ortaya çıkardım. "Benim gibi bir adamı özgür bırakamazsın."

Başını iki yana salladı. "Sen özgürsün. Eğer sen mutlu olabiliyorsan... o da olabilir."

Derin bir iç çektim ve yanına gittim. Geriye doğru sallandı ama ben onu kollarımla sararken karşı koymadı. "Ben özgür değilim, *esclave*. Tasmam var ve tasmalıyım. Beni hizada tutacağına inanıyorum. *Je suis ton maître, mais tu es le maître de mon âme.*" (Ben senin efendinim, ama sen benim ruhumun efendisisin).

Mürekkepli tüylerimden birine yumuşak bir öpücük kondurarak göğsüme doğru mırıldandı, "O zaman kendi efendisini bulmasına yardım et. Onu tasma ve tasmayla bağlayabilecek birini."

Çenemi onun başına yaslayarak sessizliğin yerleşmesine izin verdim. Gerçek düşüncelerimi onunla paylaşmadım.

Adalet ya da merhamet adına onu öldürecek kişinin ben olacağımdan şüphelendiğimi itiraf etmedim.

Henri'nin parayı alıp çok ama çok uzaklara kaçacak kadar akıllı olmasını umduğumu itiraf etmedim.

Belki de günaha girmekten kaçmaya devam ederse hayatta kalabilirdi. Bunu yapmak zorunda değildi. Kırık kahraman olmak zorunda değildi.

Ama intihar isteğimi kabul ederse - Mücevher Kutusu'na sızıp günah dünyasında kaybolursa - o zaman onu bir daha gördüğümde kan döküleceğinden hiç şüphem yoktu.

"Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağına söz ver Q." Tess daha da yaklaştı. "Bu insan tacirlerinin ne kadar acımasız biliyorsunuz. Nasıl tehlikeli ve . Sadece ona karşı nazik olun. Onu kurtların önüne atmayın."

İçimi çektim ve onu öpecek kadar uzaklaştırdım.

Mükemmel tadı dilimin üzerinde kayıyordu.

Kalbim büyük bir sevgiyle çarpıyordu.

Öpüşme sona erdiğinde fısıldadım, "Ama onu kurtların önüne atarsam, belki dişleri çıkar ve savaşır. Belki de en kötü kurt o olur ve benim yardımımıza ihtiyacı kalmaz."

"Yoksa canlı canlı parçalanacak."

Elini tutarak onu yatağa götürdüm. "O bir Mercer, Tess. Lanetlenmiş olabiliriz ama... eğer o da aşkı benim kadar istiyorsa, o zaman... kim bilir? Belki o laneti bozacak kadar güçlüdür. Belki de onu tamamen yanlış anladım ve o başaracak. Belki başka biri onu susturacak kadar güçlü olur. Belki onları yok edecek, belki de kendini yok edecek, her iki durumda da... ihtiyacı olan şey yok etmek."

"Zavallı adam az önce neyi kabul farkında bile değil," diye fısıldadı üzüntüyle.

"Bu onun , bizim değil." Karımı soydum ve onunla birlikte yatağa girdim.

Bana yaslandığında, ten , kemik kemiğe, onu sıkıca kucakladım ve iki söz verdim.

Birincisi, Tess'in istediği gibi yapar ve ona karşı biraz daha nazik olurum. Eğer bir mucize olur da başarılı olursa, o zaman kalmasına izin verirdim.

İkincisi, eğer başarısız olursa... eğer cehenneme düşer ve bizi lanetleyen karanlıkta boğulursa, onun acısına son verirdim.

Ölümün geldiğini asla görmemesini sağlardım.

Çünkü kardeşler böyle yapar.

Gerekli olanı yaptık. Doğru olanı yaptık.

Ve Henri Ward'ı öldürmek yapılacak tek doğru şey olabilir.

Henri'nin hikayesini okumaya hazır mısınız?!

Ruby Tears 12^{inci} Mart 2024'te yayınlanacak.

Tüm platformlar için ön sipariş bağlantılarını aşağıda bulabilirsiniz:

RUBY TEARS İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN

RUBY TEARS'ın ilk üç bölümü için okumaya devam edin

Q ve Tess ile henüz tanışmadıysanız, onların karanlık romantizmi ve şimdi mevcut!

TESS'İN GÖZYAŞLARINI BURADAN OKUYUN

Ücretsiz Kitaplar

Eğer benimle yeniyseniz ve karanlık romantizmimi denemek istiyorsanız,
lütfen üç ÜCRETSİZ kitap için aşağıya tıklayın.

[Mutluluk Masalı Pennies](#)

[Borç Mirası](#)

[BURAYA TIKLAYIN](#)

Yaklaşan Diğer Başlıklar...

Yakut Gözyaşları

(Karanlık Romantizm)

Daha fazla bilgi için: <https://pepperwinters.com/upcoming-releases/>

"On bin dolar.

Bu acınası meblağ tüm hayatımı değiştirdi.

Tüm hayatımı satın aldı.

*Bir canavar tarafından beni becermesi için erkek arkadaşına verilen
değersiz bir on bin dolar.*

O aldı.

Canavar beni aldı.

Ve özgürlüğü bir daha hiç görmedim."

Ben bir canavarın piç oğluyum.

Diğer yarı kan kardeşlerimin kendi şeytanları var... ama benim?

İçimde gerçekten şeytan var.

İyi olmaya çalışıyorum.

Derin, karanlık, aşağılık dürtüleri görmezden gelmek için elimden geleni
yapmak.

Ama her geçen gün daha da

zorlaşıyor. Ailenin yardım

edebileceğini düşündüm.

Kötü şöhretli üvey kardeşim Q'ya ulaştım ve sırlarının evcilleştirilmesi için
yalvardım.

Bunun yerine, babamız gibi olmadığımı kanıtlamam için bana bir ultimatoma
verdi.

Mücevher Kutusu'na sızın: zavallı talihsiz ruhlardan oluşan bir kaçakçılık
çetesi, Usta Kuyumcuyu öldürün, Mücevherleri serbest bırakın ve denerken
çürümüş ruhumu kaybetmeyin.

Tek sorun şu ki... bu seçkin kulübe kabul edilmem kendi başıma bir
mücevher kazanmamı sağladı.

Elmas gibi parlıyor, yakut gibi kanıyor ve zümrüt kadar derin çürükleri var.
O benim.

Reddedemem.

Üvey kardeşime efendimiz gibi olmadığımı kanıtlamak istiyorsam, her zaman
mücadele ettiğim dürtülerime yenik düşmeli, deliliğe dalmalı ve kendimi
kaybetmeliyim.

Günahın derinliklerine gömüldüğümde kırılacak olan tek kişi benim.

DÜZENLİ ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ?

Bültenime kaydolun ve özel içerikler, silinmiş sahneler ve ücretsiz hediyeler kazanın.

BURAYA KAYDOLUN

Sınırlı bir süre için kaydolun ve LUNAMARE'in sesli kitabına ücretsiz sahip olun!

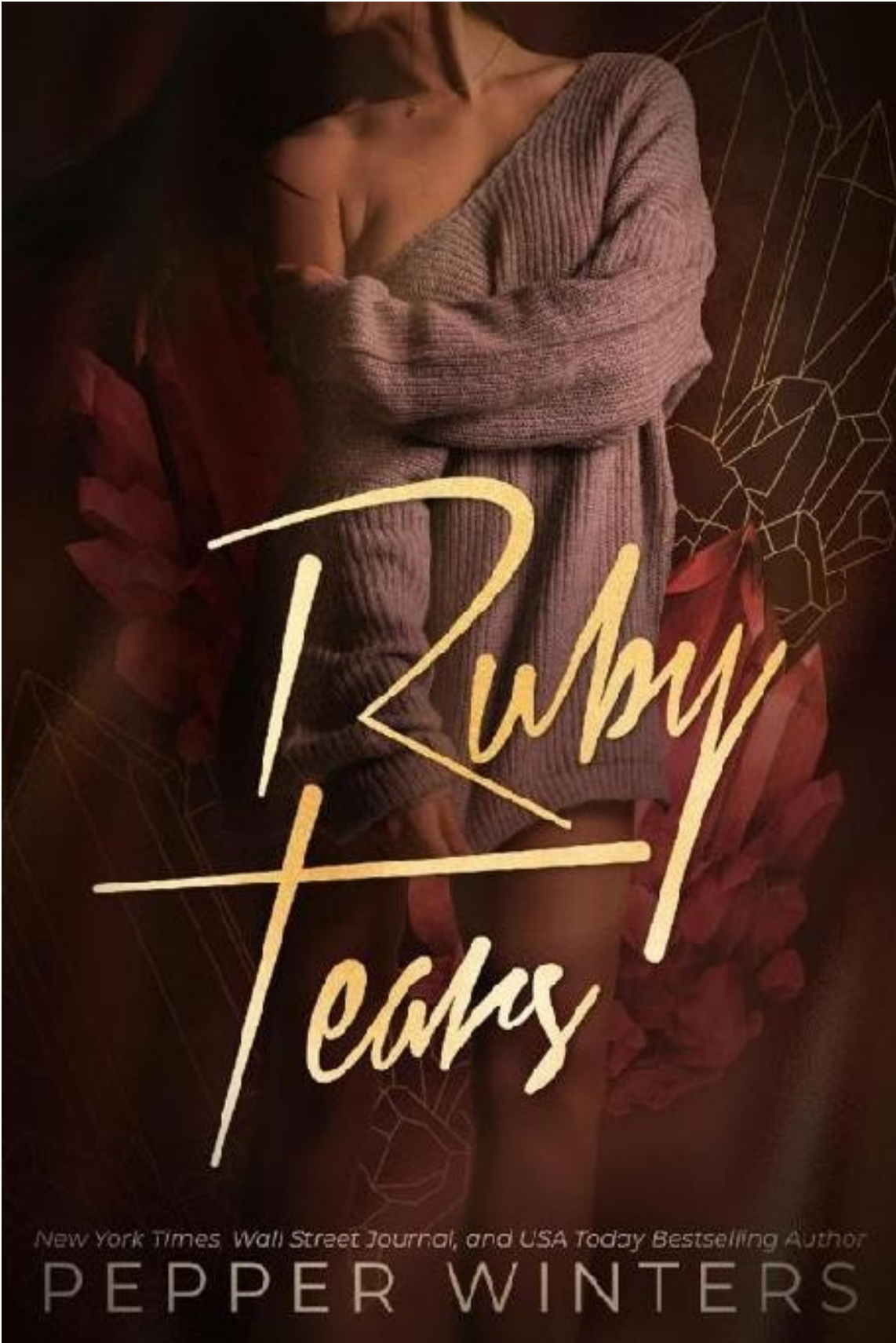

YAKLAŞAN KİTAPLAR 2024

Anında 'Canlı' Uyarısı almak için **Bültenime** kaydolun!

En son güncellemeler için lütfen **www.pepperwinters.com** adresini ziyaret edin.

Yakut Gözyaşları'nın İlk Üç Bölümü

Ruby Tears

New York Times, Wall Street Journal, and USA Today Bestselling Author

PEPPER WINTERS

Önsöz

Ily

ON BIN DOLAR.

O zavallı meblağ tüm hayatımı
değiştirdi. Tüm hayatımı *satın aldı*.

Bir canavar tarafından beni becermesi için erkek arkadaşıma verilen
değersiz bir on bin dolar.

O aldı.

Canavar beni aldı.

Ve özgürlüğü bir daha hiç görmedim.

Birinci Bölüm

Henri

Kimi kandırıyordum ben?

Bunu yapamam.

Ahlaki değerlere, özdenetime ve *güce* sahip değildim.

Bunu yapmayı denememi önermek bile, habersiz bir keçiye bir T-Rex padokuna atmak gibiydi. Keçi iyi bir yer bulduğunu düşündü - atıştırmak ve uyumak için güzel bir yer, sadece kafası kesildi ve tüm yeşilliklere tükürüldü.

Açıkçası bu senaryoda T-Rex mi yoksa keçi mi olduğumu bilmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, ben ikisiydim.

Kendimi dizginlemek için tüm irademi kullandım. İyi olmak için elimden geleni yaparken, çürümüş ve canavarca olan yanlarımı bastırmak.

Böyle bir aşağılanmayı arzulamayan gerçekten iyi bir adam olmak.

Onun gibi olmak için.

Bu tür dürtülerle savaşmış ve kazanmış olan üvey kardeşim. Sadece gözyaşı döktürme ve acı çektirme dürtüsüyle hayatta kalmakla kalmamış, aynı zamanda onu dizginleyebilecek bir eş de bulmuştu.

Lanet olsun, bunu istiyordum.

Bugünlerde bir kıza yaklaşmaktan bile çok korkarken, kendim olma özgürlüğünü istedim.

Yaptıklarımın sonra olmaz.

Yapmaya *devam* etmek istediğim şeyden sonra değil.

Tanıdık siyah açlık içimi pençeledi ve her
İçimdeki aşağılık taraf ortaya çıktı. Kulaklarım keskinleşmiş gibiydi, burnum
kulüpte dans eden kıvranan, terli vücutların kokularına karşı daha keskin hale
geldi; dişlerim bile sanki uzayabilecekmiş gibi ağrıyordu, tatlı eti delmeye ve
içindeki sıcak özü kucaklamaya hazırdı-

Tanrım, kes şunu.

Kendini duyuyor musun, Ri?!

Yumruğum viski bardağımın etrafında kasıldı.

Ucuz taklit kristal kırıldı, çatladı, sonra parçalara ayrılarak
avucumun etini yırttı ve yeni aldığım takım elbisemi likörle ıslattı.

"Merde, iyi misin Ward?"

Ward.

Sahte doğum belgemdeki ismim ama gerçek ismim değil.

Gerçek adımı daha yeni öğrenmiştim ve hiçbir koşulda bu pisliğin yanında
söylenemezdi.

Nefesimin altında küfrederek yanımdaki adama baktım.

Özenle takip ettiğim, arkadaş olduğum ve güvenini kazanmak için ne
gerekliyse yaptığım adam. Altı ay sürmüştü. Ters yöne koşmam gerekirken
onun yakın çevresine girmem altı almıştı.

Kaçınmak için elimden geleni yaptığım bir insan tipiydi çünkü özümde
gerçekte kim olduğumu temsil ediyordu. Onunla her takıldığımda - yavaş
yavaş tanıdıklarla içki içmekten, ininde dark- web pornosu izlemeye dönüştü
- içimdeki canavarla yüz yüze geldim.

Pençeledi ve hırladı. Normal olmayan şeylere susadı. Akli başında
olmayan şeyler için uluyordu. Rüyalarım aşağılık eylemlerle doluydu ve
bedenim

En iğrenç görüntülerde bile sertleşiyordum. Abone olduğu bazı iğrenç
izlemek için evine ilk kez davet edildiğimde, kusmak için tuvalete koşmak
zorunda kalmıştım.

Arzularımın olması, *asla ama asla* teslim olacağım anlamına gelmiyordu.

Devam etmek isterken çekip gitmiştim. O filmlerdeki hayvanların aksine bende hâlâ bir
parça vardı.

Ama yavaş yavaş, video klip video klip, hayatım boyunca tutunduğum
parçalarımı . Işığın son korlarına sırtımı döndüm ve içimdeki rahatsız edici
karanlığı kucakladım.

Bu seçim beni buraya kadar getirdi.

Ama ne pahasına?

Lanet olası ruhum, bu.

"Evet, ben iyiyim," diye mırıldandım, barın üzerindeki tutucudan bir peçete kaptım ve bozulmamış beyazın kanımla canlı bir kırmızıya bulanmasını hastalıklı bir memnuniyetle izledim.

Başka birinin kanını hayal ederken ürperdim. Gözleri ıslak ve bacakları açılmış isimsiz bir kadın-

Sikeyim.

Dişlerimi sıkarak yarayı ovaladım. İki büklüm olmuştum.

Şansım varken kendimi öldürmeliydim - zayıf olmak ve üvey kardeşime ulaşmak yerine kendime bir iyilik yapmalıyım. Annem dört ay önce ölüm döşeğinde bana söyleyene kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir kardeş. Babamın onu hamile bırakan, sonra da onu hiçbir şaysız ve kimsesiz bırakan bir beleşçi olduğunu sanıyordum.

Meğer benim kökenim çok çok daha kötüymüş.

"Derin görünüyor, dostum." Roland bileğimi tuttu ve yaramı inceledi. Bana dokunduğu yerde tüylerim diken diken oldu, ama yüzümü mükemmel bir şekilde ekşitmeye devam ettim. Onunla birlikte bu gece kulübüne girdiğimden beri kaç tane cinayet fantezisi kurduğumu öğrenmesi benim durumuma yardımcı olmazdı.

Dışarıdaki kuyrukta duran kadife ipi kapıp kafasına vurmadığım için şanslıydı. Berbat şarkı söyleyen DJ'in mikrofonunu boğazına tıkmadığım için inanılmaz derecede şanslıydı.

bir şişe pahalı Johnnie Walker'ı kırdı ve cam parçalarını sapladı.

Parmakları etrafımda sıkılaşıırken burun deliklerim alevlendi, sonra uzaklaştı.

Kendine gel, pislik.

Bunun için sadece bir şansım vardı. Bir.

Eğer üvey kardeşimin benden talep ettiği şeyi yapmayı başarırsam, kahrolası hayatımda ilk kez bir ailem olacaktı. Ama başarısız olursam... o çok istediğim aile beni bir kulağımdan diğerine kesecek ve isimsiz bir mezara gömecekti. Muhtemelen söz verdiği gibi kalbim sökülüş ve sikim koparılmış olarak.

"Ah, *merde*, o burada. Şu katliamı temizle." Roland kıkırdadı, baget ve çikolatalı ekler seven bağırsaklarının sallanmasına neden oldu. "Sonra tekrar,

hoşuna gidebilir. Belki de Usta Kuyumcu bu gece zavallı bir kız yerine *senin* kanını akıtır."

Yerdeki cam parçalarına uzanıp onları gözlerine saplamak yerine dudaklarımı sırtmaya devam ettim. Bir adam için Onun kadar cinsel iştahına düşkün olan Roland'ın taşıdığı yağ tabakasını nasıl olup da yakmadığından emin değildim

Çok kolay bir av olurdu.

Her şey giderse, sonunda onu öldürme zevkine erişecektim.

Tabii önce üvey kardeşim beni öldürmediyse.

Peçeteyi hâlâ sızan kesiğe biraz daha bastırarak, sulu mavi gözlerinin odaklandığı yere baktım. Üçüncü Roland Olivan'la, üvey kardeşimin bana onun Fransa'da zorla zevk almaya cüret eden son piçlerden biri olduğunu söylemesi sayesinde arkadaş olmuştum.

Ağabeyim yok etmekte oldukça başarılı olmuştu ama benimle aynı lanete yakalanmış olan tek tük kişiler yabani otlar gibi bitmeye devam ediyordu. Babamdan geçen aynı veba.

"Beni buna pişman etme Henri." Roland özel yapım lacivert takım elbisesini aceleyle düzeltti. Pahalı malzeme yukarıda parıldayan kristal kürenin altında ışıltıyor, gözleri bir hırsızınki gibi kalsa da onu zenginliğe boyuyordu. Kendi zevki için hayat çalan bir hırsız.

"Seni buna nasıl pişman edebilirim ki?" Homurdandım, kanlı peçeteyi siyah takım elbisemin cebine soktum ve donuk bronz kravatımın mükemmel bir şekilde pürüzsüz olduğundan emin oldum. Altın kol düğmelerim parlayarak kalbimin güm güm atmasına neden oldu.

Basit kuş kafesi amblemleri gerçekte kim olduğumu haykırıyor gibiydi. Mercer soyundan geldiğimi ve kötü şöhretli Q ile işbirliği içinde olduğumu.

Kol düğmeleri onun fikriydi.

Beni ailesine kabul etmek istediği için değil, bana güvenmediği için.

Takip cihazı şüphesiz ona şu anda tam olarak nerede olduğumu ve bu gece başarılı olursa nereye varacağımı söylüyordu.

Sanırım minnettar olmalıyım.

Bu gece iyi geçerse, Fransa'da daha uzun süre kalacağımdan şüpheliydim. Her şey boka sararsa, belki Q beni bulup kurtarmak için kol düğmelerini kullanabilirdi. O zaman da muhtemelen kendimi günah çukurunda kaybettiğimi düşünüp beni öldürmeye gelirdi.

Başından beri planının bu olduğuna dair içimde korkunç bir his vardı.

Bu işte tecrübeliydi. Bu kaçakçı piçlerin nasıl çalıştığını biliyordu. Ne kadar kaypak ve şeytani olduklarını biliyordu. Bana herhangi bir eğitim, silah ve hatta bir yedekleme planı bile vermemiş olması bana bilmem gereken her şeyi anlattı: Kazanmam ya da kaybetmem umurunda değildi.

Muhtemelen beni evine kabul etmek zorunda kalmamak için başarısız istiyordu.

"Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Roland eleştirel bir alaycılıkla beni bir aşağı bir yukarı süzerek sordu. "Değerli taşları seviyorsunuz. Ham taşları almaktan hoşlanıyorsunuz.

ve içindeki paha biçilmez taşı göstermek için onları parçalamak. Ona bu mücevherleri parçalamaktan ne kadar keyif aldığını söyle ve-"

"Bütün gece şifreli konuşmamı mı bekliyorsunuz?" Yüzümü ona döndüm, ellerimi yumruk yaptım ve avuç içimdeki taze acıyla irkildim. Acı iyiydi... odaklanmama yardımcı oluyordu. Acı kötüydü... kontrolümü kaybetmeme neden oluyordu. "Açıkça konuşursam umursamayacağından eminim." Dilimdeki ekşi lekeyi yuttum ve içimdeki canavarın uyanmasına izin verdim. "Sanırım dürüstlüğümü takdir edecektir.

Onların çılgınlıklarını ne kadar arzuladığımı. Geceleri nasıl uyuyamadığımı, tenimin nasıl morardığını ve kanadığını hayal ettiğimi. Durmam için bana yalvaran çaresiz fetihlerin hayalini nasıl kurduğumu. Ve bahse girerim, mücadele etmeye başladıkları anda kaya gibi sertleştiğimi itiraf edersem beni kollarını açarak karşılayacaktır-"

"Sanki benim fetişlerimi sıralıyormuşsunuz gibi geliyor, ki sizinle daha önce hiç tanışmadığım için bu oldukça rahatsız edici."

Dondum kaldım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

İçimdeki canavar bu diğer tanışmak için hırıliyordu. Ortak hastalıkta akrabalık bulmak için. Ama mücadele eden iyiliğim hatırlamak için elinden geleni yaptı

Bu bir oyundu.

Onlar gibi olmadığımı kanıtlamak için bunu yapmayı kabul etmiştim. Ruhumu şeytana teslim etmek için değil.

Sikeyim.

Yavaşça Kuyumcu Usta'nın yüzüne döndüğümde omurgamdan aşağı terler boşandı.

İnsan gibi gülümsemek için elimden geleni yaptım, ama tek başına binden fazla insanın ticaretini yaptığı söylenen bu kibar, kendini beğenmiş pislik gözlerimle karşılaştığı anda anladı.

O biliyordu, tıpkı üvey kardeşimin bildiği gibi.

İyi olmak isteyebilirim.

Hayatım boyunca herkes gibi davranan, hasta annesine bakan ve vergilerini zamanında ödeyen değerli bir vatandaş olarak kalmak için savaşmış olabilirim, ama gerçek şu ki... Değildim.

Ben bir canavardım.

Tıpkı bu piç gibi.

Elini sıkarak ve kendi isteğimle inine girerek ölüm fermanımı resmen imzaladım.

İkinci Bölüm

Ily

"Hadi İl, sadece bir içki daha."

Yukarıdaki ışıltılı disko topuna baktım ve beni dinleyecek olana sessiz bir dua ettim. *Lütfen ondan ayrılmamam için bana güç ver. Bu gece olmaz. Bu gece onun doğum günü. Sakso çekerek özenle yaptığım makyajımı lekeleyen şımarık bir doğum günü çocuğu. Bu arada ona sakso çekmeye pek de hevesli değildim.*

"Beni dinliyor musun?" Sam elini yüzümün önünde salladı. "Hellllllooo. Kahretsin, Ily, gözlerinde yine o dalgın bakış var."

Bugünlerde kendi düşüncelerimi daha eğlenceli bulmam benim hatam mıydı?

Nasıl bu hale geldik?

Birlikte dört yıl geçirdik ve her geçen gün daha da zorlaştı. Paris'in aramızdaki kıvılcımı yeniden alevlendireceğine dair büyük umutlarım vardı. *Ama ne yazık ki... Son paramı bir hayale harcadım.*

"Tanrım, kadın. Bütün gece sarhoş bir baykuş gibi bana göz mü kırpacaksın yoksa ağzını açıp bir şey mi söyleyeceksin?"

Mercan rengi dudaklarımı şapırdatarak düşüncelerimden sıyrıldım. "Oteldeyken ağzım çok açıktı. Hatta o kadar açıktı ki Hatırladığım kadarıyla içine bir şey koyabiliyordu."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi derin bir iç çekti. "Bugün benim doğum günüm. Oral seks bir gelenektir."

"Bizim geleneğimiz değil."

"Her yıl bana bir tane verdin."

"Seçimle, Sam, zorla değil."

"Güç mü?" Kaşları havaya kalktı. Kafasındaki kırmızımsı kahverengi saç teli, yüksek alnındaki saçları düzeltmek için kullandığı üründen dolayı parlıyordu. Yeşil gözleri öfkeyle parlıyordu. "Seni asla zorlamadım. Bir kere bile."

"Midemin bulandığını söyledim. Öğle yemeğindeki pastırmanın iyi oturmadığını söyledim. Yine de inledin, sızlandın ve beni o kadar kötü suçladın ki tartışmaya devam etmektense dizlerimin üzerine çöküp 'ah!' demek daha kolay geldi."

Gözlerindeki öfke derinleşti. "İkimiz de biliyoruz ki Seks söz konusu olduğunda mazeretler giderek daha yaygın hale geliyor." Onun Sesi birkaç oktav yükseldi, güya beni taklit ediyordu. "Bu gece olmaz Sam, adet dönemim başladı. Pardon, sana söylemedim mi? Bu gece Alicia ile çıkmayı kabul ettim. Kahretsin, geç saate kadar çalışmam gerek-"

"Geç saatlere kadar çalışmak reddetmek için meşru bir nedendir-"

"O terfiyi aldığından beri bacaklarını açmamı neredeyse imkânsız hale getirdin." Suratını astı ve kollarını kavuşturdu. Yirmi beş yaşında bir ilaç satış temsilcisi yerine huysuz bir velet gibi görünüyordu.

zamanlar ona aşık olduğuma neden inandığımı gerçekten hatırlayamıyordum. Bir zamanlar soluk tenini, belli belirsiz çillerini ve kültürlü yetiştirilme tarzını tahrik edici buluyordum. O zamanki kız arkadaşıyla (et yiyen kargalardan ürken ürkek bir kız) Londra Kulesi'nin hediyelik eşya dükkanına girdiğinde gözlerimi ondan alamamıştım.

Duyguların karşılıklı olduğu anlaşılıyordu, çünkü ertesi gün ve bir gün geri geliyordu, bu hiç mantıklı değildi çünkü Londra'da yaşıyordu ve beşikten beri İngiltere'nin hastalıklı ortaçağ tarihi ile zorla besleniyordu.

Meğer özel cazibe merkezi *benmişim*.

Bir süre için tatlı ve çoğunlukla ama geçen yıl sertleşti ve biraz zalimleşti. Gaslighting'i de kontrolden çıkmıştı.

"Bu terfiden gurur duyuyorum." Küstahlaştığımda her zaman yaptığım gibi çenem yukarı kalktı. "Beni fark etmeleri yıllar aldı."

"Sen yüceltilmiş bir ofis yöneticisisin."

Ona daha fazla sorumluluk almak için ne kadar çok çalıştığımı anlatmaya zahmet etmedim. Ağır tahkimatlı kale içindeki çoğu pozisyonun nasıl sadece beefeaters ve akrabalarına . Benim asıl yapmak istediğim şey

Paha biçilmez taç mücevherleri, ancak tüm dünyada sadece üç kişinin onlara dokunmasına izin veriliyordu. Bir şekilde kraliçe olmadığım sürece gemmoloji yeterliliğimi asla kullanamayacağımı bilmek hayallerimi daha az gerçek yapmadı.

Sam benimle tartışırken her zaman yaptığı gibi ellerini kalçalarına koyarak, "Ah, bunun nereye gittiğini anlıyorum," diye mırıldandı. Bunun onu önemli gösterdiğine inanıyordu. Bunun onu kibirli bir pislik gibi gösterdiğine inanıyordum. "Hâlâ bir gün çocuklarını okşamana izin verileceği fikrine tutunuyorsun.

Taçlar, asalar ve kilit altında tuttukları diğer elmas kaplı süs eşyaları."

"Güzel şeylerden hoşlandığımı söyleyebilir miyim?"

Burnu kırıştı. Kendimi başka bir tirada hazırlamıştım ama derin bir nefes verdi ve ellerini indirdi. "Güzel bir şeysin. *Senden* hoşlandığımı söyleyebilir miyim?"

Sertleştim ama zeytin dalını olduğu gibi kabul ettim. "İltifatınız için teşekkür ederim."

Daha geniş gülümseyerek aramızdaki gerilimi azaltmak için geleni yaptı, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Evin eteklerinde duruyorduk. kalabalık dans pisti ve dans müziği olarak sınıflandırılan gürültülü patırtı çok yüksek sesle çalıyordu. Tartışabilmiş olmamız bile küçük bir mucizeydi.

"Seni her zaman muhteşem buldum. Bunu biliyorsun." Eli yan tarafımdan kayarak geçti ve köprücük kemiklerimi sıyıran düz, mavi-siyah saçlarımla oynadı. Sam'in soyunda kesinlikle İrlandalı birileri vardı ama - evlat edinen babamın bana fısıldadığı masallara inanırsam- o zaman ben de bir mihracenin yarı kan torunuydum.

Ona göre, bir yerlerde, bir şekilde, bir kral bir bakireyi bozmuş ve benim soyumu yaratmıştı. Babamın kalp cerrahı olarak çalıştığı yerel hastanenin önüne atılmamış olsaydım, birkaç günlükten sonra asla var olmayabilirdim - uzun zaman önce yaşamış bir mihracenin piç çocuğu olsam da olmasam da.

Neyse ki artık dünyanın en iyi insanlarına aittim ve içimi bir sıla özlemi kapladı.

Paris'te sadece iki gece kalmıştık ve ben şimdiden ayrılmak istiyordum.

Krish'i özledim. Acaba şu an ne yapıyor?

Kahretsin, bu bir hataydı.

Bu ilişki.

Bu tatil. Ben...

Ben bittim.

Aylardır işim bitmişti ama bunu kabul etmek için tüm birikimimi ve yabancı bir ülkeyi kullanmam gerekti.

Sam beni daha da yaklaştırdı, dudakları beni öpmek için büzüldü. Gözleri, gürültülü bir Fransız gece kulübünde öpüşmeye hazırlanmak için kapalıydı.

Kendimi destekledim.

Ben de onu öpmeye gittim.

Sadece... dudaklarımızın buluşması için geçen sürede içimde bir cesaret oluştu. Bu garip cesaret kesinlikle tavsiye edilmemişti ama artık onunla savaşıyordum.

Kaçma ve özgür olma isteğimi durduramıyordum.

"Sam." Öpücüğünü reddederek geriye doğru sallandım. "Sam...

konusmamız gerek." Gözleri kocaman açılmıştı, yeşil bakışlarında ısıltılı bir disko topu dans ediyordu.

"Ne?" Müziğe karşı başını eğdi. "Ne dedin sen?"

Harika.

Sonunda kopacak gücü kendimde buluyorum ve beni duymuyor bile.

Hiçbir şey söylememiş gibi davranabilirdim.

Mutluymuşum gibi davranabilirdim.

İyiymişim gibi

davrandım. Ama...

Dışarı çıkmam

gerekiyordu. Tam

buraya.

Şu anda.

Bu gece.

Elini tutarak onu kıvranan dans pistinden uzaklaştırdım. Eğer bunu yaparsam, ikimizin de bir içkiye ihtiyacı vardı.

Beni takip ederken parmakları benimkilere kenetlendi.

Dans eden, mutlu insanlardan oluşan denizin etrafından dolandık, birkaç fedainin etrafından dolaştık ve sonra kalabalık bara ulaştık.

Artık ter kokusu, erkek kolonyası ve aşırı tatlı parfümle kirlenmemiş bir yudum hava alarak barmenin dikkatini çekmeye çalıştım.

"Merhaba!" Sam kendini bana yapıştırırken elimi salladım.

"Hey, tarafa." Hızla azalan cesaretimi destekleyecek bir şey bulma umuduyla daha sert el salladım.

"Havaya giriyorsun, ha? Bunu sevdim." Sam'in eli kıcımdan aşağı kaydı, çok derinlere ve aşağılara indi. Parmakları bacaklarımın arasını yoklarken irkildim, kabarık pembe altın eteğimi iç çamaşırlarımın içine soktu.

Tüm vücudum sarsıldı, tutkuyla ya da aşinalıkla değil, korkunç bir iğrenmeyle.

Kalçalarımı oynatıp parmaklarını yerinden çıkarmak için elimden geleni yaptıktan sonra ona kaşlarımı çattım. Dudaklarımı ayırarak beni mincıklamayı bırakmasını emrettim.

Ama...

Barın ilerisinde bir şey var. *Birisi.*

Kalbimi durduran ve o korkunç müziği kulaklarımda çığlık çığlığa susturan biri.

Yüce Tanrım. Kiminle?

Cehe

nne

m.

Cehe

nne

m.

Bu.

Bu mu?

Bakışlarım Sam'i tamamen atladı ve bir yarı tanrıya odaklandı.

Bu adam tanrıların soyundan geliyor olmalıydı çünkü hiç kimse, ama *hiç kimse* onun kadar mükemmel görünmüyordu.

Koyu renk saçları kafasına yakın kesilmişti. Dudakları onu baştan çıkarmak yerine şiddetle boyamış gibi görünen fazla kırmızı bir tonda.

Gölgeli karanlık

gözler ve kusursuzca tıraş edilmiş bir çene. Hafifçe çukurlaşmış yanaklar ve güçle sıkılan bir boğaz.

Dudaklarını birbirine dolayarak inceltti ve arkadaşının söylediği bir şey karşısında başını salladı.

Sanki o da benimle aynı farkındalığı hissetmiş ama nedenini anlayamamış gibi burnu hafifçe kabardı.

Yavaşça başını kaldırdı.

Bakışları pompalama kulübünü taradı, tüm vücudu yırtıcı bir hesaplamayla doluydu.

Karnım guruldadı.

Dili dışarı fırladı ve alt dudağının üzerinde gezinerek aramaya başladı.

Şuraya bak.

Doğru düzgün nefes alamadım.

Beni görmesini istedim. Tıpkı benim onu gördüğüm gibi. Onun da aynı açıklanamaz yakıcı sıcaklığı hissedip hissetmediğini bilmek istiyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık, tutkunun en ateşli anında bile.

Bakmaya devam ederken omuzları gerildi.

Kalbim nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışırken yirmi atım atladı. Dizlerim kemik olmaktan vazgeçti ve onun yerine erimiş tereyağı oldu.

"Size ne ikram edebilirim?" Bir kadın yapışkan barın üzerine eğildi ve kulağıma bağırdı.

Tüm müzik geri çarptı.

Tüm o kaos, kokular ve...tedbirsiz cesaret.

adama ters ters bakmaya devam eden yarı tanrıdan bakışlarımı ayırarak güzel barmenle göz göze geldim ve yüksek sesle, "Erkek arkadaşımдан ayrılıyorum ve bize shot lazım," diye bağırdım.

Sam yanımda kaskatı kesildi.

Kızın kahverengi kaşları pixie saç kesimine doğru fırladı.

Yarı tanrı aniden arkadaşının yanından geçip benimle göz göze gelince olduğum yerde sallandım.

Gri.

Gözleri koyu gri.

O da benim gibi dondu kaldı.

Sanki oradan kokumu almış ve bir anda beni canlı canlı yemeyi çok istediğine karar vermiş gibi dondu.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçmak mı yoksa kendimi gümüş bir tepside sunmak mı istediğimi bilmiyordum.

"Neler oluyor Ily?" Sam'in parmakları kollarımın üst kısmını kavrayarak beni ona doğru döndürdü. İçgüdülerimin derin, karanlık uyarılarla şarkı söylemesine neden olan adamı görememekten nefret ederek ensem diken diken oldu.

"Benden ayrılıyor musun?" Yüzü İngiliz cazibesi yerine korkutucu bir ifadeye büründü. "Ne. Ne. Ne?"

Barmen yanımıza altı shot amber likör olan uzun bir tahta koydu. Sam'in öfkesinden shot'lara baktım.

Biraz sıvı cesaret verme kararı aldım.

İki bardağı kaptığım gibi geri fırlattım, ateşten irkildim, nefes nefese kaldım, boğuldum, öksürdüm, biraz daha öksürdüm, sonra hırıltılı bir nefes çektim.

"Doğum günün olduğunu biliyorum Sam, ama... Sana oral seks yaptım, yüzden bana boşanmanın adil olacağını düşünüyorum."

Üçüncü Bölüm

Henri

KULAKLARIM ÇINLADI, KUYUMCU SÖYLEDİKLERİNİ
TAMAMEN DUYAMADIM.

Oral seks mi?

Boşanma mı?

Kimdi bu kız ve neden sesi bu Allah'ın belası kulüpteki diğer tüm gürültülerin arasından sıyrılıp çürümüş kalbimi bir şekilde ele geçirmişti? Aynı lanet kalp, kızın gözlerini yakaladığım anda zavallı benliğine çelme taktı. Ne renk olduklarını söyleyemiyordum ama yukarıdaki disko topu, morlar ve mavilerle titreştikleri yanılsamasını veriyordu.

Tehlikeli hayranlığımın nesnesiyle aramdaki tüm insanları uzaklaştırmak ve onun kim olduğunu öğrenmek için ani bir dürtü duydum.

Ama bu aptalca olurdu.

Aptallığın da ötesinde.

Ve göğsümün sıkışmasına ya da mükemmel bir şekilde ütülenmiş pantolonumun sinir bozucu bir şekilde daralmasına neden olan şey o değildi.

İşte buydu.

Bu görev.

Bu görev, yıllarca eğilimlerini nasıl ehlileştireceğini öğrenmiş olan üvey ağabeyim tarafından bana verilmişti ve beni de hiçbir sınır tanımadan aynı eğilimlerin içine atmıştı.

Sırtımdan bir ter damlası daha aktı.

Eğer burada durup konuşmayı bile beceremiyorsam, diğer her şeyi nasıl becerecektim?

"Ward?"

Usta Kuyumcu manikürlü koyu sarı kaşlarını bana doğru çevirdi. Roland dirseğini yan tarafıma bastırarak beni tekrar o nazik halime döndürdü, Aşağılık adam şu anda bilmiş gözlerinde sorularla beni izliyordu. Kuyumcu Usta, parlak ayakkabılarının topuklarını yavaşça çevirdi ve tek bir bakışıyla göğsümde hastalıklı bir elektrik şimşegi çaktıran kıza baktı.

Saçları ağır ve düz bir şekilde sarkıyor, neredeyse imkânsız bir safir siyahı tonuyla omuzlarını öpüyordu. Sahte olmalıydı. Kimsenin böyle saçları yoktu.

Bakışlarım Kuyumcu Usta'nınkileri takip ederken ellerimi birleştirdim, ikimiz de kürek kemiklerinin genişliğini inceliyorduk - çürük kumaşın altından görülebiliyordu Lacivert bluzunun ipleri, omurgasının güçlü çizgisini (bir dövme ipucu ile) takip ederek altın-pembe bir eteğin altına gizlenmiş kıcının kabarıklığına kadar uzanıyordu.

Bakışlarım aşağıya kayarken boğazım düğümlendi, bronzlaşmış bacakların uzun genişliğini içime çektim, vahşice keskin topuklu gümüş bilek botlarına takıldım.

Kuyumcu Usta kısık bir sesle bana döndü ve takdirle başını salladı. "Bu kulüp ışıltılı mücevherleri kendine çekiyor. Bir mücevher kutusunu güzel şeylerle doldurmak için harika bir yer." Düz mavi bakışları Roland'a kaydı. "Sence de öyle değil mi Olivan?"

Roland ona yağlı bir gülümseme verdi. "Kesinlikle, *bijuteri*. Ben de buradaki avlarımda epeyce *bijoux* toplayacak kadar şanslıyım."

Kuyumcu ve mücevher anlamına gelen Fransızca sözcükler kulaklarımı tırmaladı. Annemin yarı Fransız olması sayesinde doğuştan akıcı konuşuyordum.

"*Pourquoi ne pouvons-nous pas parler franchement?*" (Neden açık konuşamıyoruz?) Kollarımı kavuşturdum, sesim sıkılmış ve saygısızlık sınırındaydı. Kuyumcu Usta'nın bakışlarını üzerimde tutmak için elimden geleni yaptım ama bardaki kız, yanındaki adam onu pazılarından kabaca yakalayınca bir ciyıklama sesi çıkardı.

Sustum.

İçimdeki her şey sessizleşti, yükseldi ve salyalarım aktı. Şiddet.

Her zaman içimdeki kötülüğü ortaya çıkarırdı.

"Tekrar söyle. Devam et. Sana meydan okuyorum!" diye bağırdı adam yüzüne doğru, onu sarsarak. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Burada mı? Şimdi mi? Lanet *Paris*'te tatildayken mi?"

"İdeal olmadığını biliyorum Sam, ama... sınırına ulaştım. Sadece... Artık yapamıyorum." Adamın pençesinde kıvrılırken kızın profili ortaya çıktı. "Bırak gideyim, sonra gideriz. Sessiz bir yere gideriz. konuşabileceğimiz ve-"

"Konuşmak istemiyorum, Ily! Senin sorunun da bu. Bugünlerde tek yapmak istediğin bu. Konuşmak. Ya da yürüyüşe çıkmak. Ya da başka bir aptal taşla ilgili başka bir belgesel izle. Frijitleştin-"

"Bana frijit demeye cüret etme. Ben-"

"Son zamanlarda, taşlarını okşamak için daha fazla zaman harcıyorsun ve açıkçası artık canıma tak etti."

"Güzel! Ben de yeterince çektim!" Onun kontrolünden çıkmak için mücadele ederken mavi-siyah saçları sallanıyordu. "Senin sakin yerine o aptal taşlara dokunmayı tercih ederim."

"Ve hayatını, lanet olası bir taç takabilmek için lanet olası bir kraliçe olmayı dileyerek heba etmek yerine zengin ve başarılı olmak için azmi olan biriyle birlikte olmayı tercih ederim!"

"Ben bir kraliçeyim, Sam. Bu yüzden seni terk ediyorum. Beni hak etmiyorsun."

Sam acımasız bir kahkaha attı. "Bir kraliçe, ha? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama ben gelmeden önce, hayatın her seviyesinde başarısız oluyordun. Seni doğuran fahişe tarafından istenmiyordun, çoğu insanın toplamından daha fazla sorunu olan bir aile tarafından evlat edinilmiştin, seni evlat edinen kişiye hastalık derecesinde yakındın. Kardeşim -bu da benimle takılmamanızı açıklıyor: muhtemelen onunla yatıyorsunuz-"

Bir engerek yılanı kadar hızlı hareket ediyordu.

Piçin kendini beğenmiş yanağına sert bir tokat atarken kolu bulanıktı.

Vuruşunun sesi ağır müziğin üzerinde sekerek adamın beyaz tenini avucunun mükemmel kırmızı iziyle süsledi.

Dondu

kaldı.

Dondu

kaldı.

Onları pervasızca izleyen kalabalığın nefesi kesildi ve onlara içki veren barmen hızla birkaç tane daha doldurarak tahtayı itti

Sanki aralarında çıkacak savaşı durduracakmış gibi.

Gözlerimi .

Kızı kollarımın arasına almak ve bana da aynı şekilde tokat atması için cesaretlendirmek istedim. Onu barın üzerine fırlatmadan, bacaklarını ayırmadan ve eski sevgilisinden esirgediği aynı amcıktan ziyafet çekmeden önce iyi bir vuruş yapmasına izin verecektim.

Onun frijit olup olmadığını kendim öğrenecektim çünkü bu kadar cesurca dövülebilen ve bu kadar şiddetli tokat atabilen bir kız uysal ya da zayıf değildi. Cesurdu -muhtemelen kendi iyiliği için fazla cesurdu. Ve kesinlikle benim gibi bir adam için çok fazlaydı.

Onun ruhu benim gibi bir adam için kriptonit gibiydi.

İçimdeki tüm canavarca, şeytani dürtüleri tehlikeli bir şekilde canlandırdı. Tek bir tat için hırladılar ve uludular. Hükmetme şansı için-

Usta Kuyumcu yanımdan geçerek görüşümü engelledi.

Göğsümde alçak bir hırıltı yankılandı. Kim olduğunu ve neden burada olduğumu hatırlamadan önce onu itip yolumdan çekme dürtüsü kollarımdan aşağıya indi.

Aile.

Gelece

k.

İçimdeki hastalık için bir tedavi.

Dişlerimi sıkarak gülümsemeye zorladım.

O da kendininkiyle karşılık verdi, ince ve kibirli, gözleri hoşuma gitmeyen bir parıltıyla kısılmıştı.

"Neden açıkça konuşamadığımızı mı sordunuz? İyi o zaman." Daha geniş gülümseyerek kollarını kavuşturdu ve sesini duyulmayacak kadar alçak tuttu.

"Buraya benim seçkin kulübüme katılmak için onayımı almaya geldiniz.

Ancak, üyelerimden birinin kişisel tavsiyesiyle bile girişiniz garanti değil.

Sadece gerçekten kim olduğunuzu kanıtlamanız bunu sağlayacaktır."

"Gerçekte kim olduğumu mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne istediğini saklayamazsın Henri Ward, ama sana güvenmem için de bir neden vermedin."

Olabildiğince hareketsiz ve soğuk durdum. "Güven, benden asla kazanabileceğin bir şey değil. Kanıt olsun ya da olmasın."

Kıkırdadı. "*Bonne réponse.* (İyi cevap.) Ve elbette haklısınız. Güven bir canavarın diğerine verebileceği bir şey değildir, çünkü bir canavarın doğası kimseye hesap vermemektir. Bağışlayın, başka bir şekilde ifade edeyim." The

Yaklařtıķķa gözlerindeki ışılıt   l m c l bir hal aldı. "Mücevher kutuma erişmek mi istiyorsun? O zaman beni buna layık olduğuna ikna etmelisin."

Roland kaykıldı ve bana endişeli bir bakış fırlattı. "O değerli biri, Kuyumcu Usta. D ş nseydim ona kefil olmazdım-"

"Sessiz ol Olivan," diye tersledi Kuyumcu. "Sadece  nemsiz bir şey soruyorum. Ne de olsa a ıkķa konuşmak istiyordu."

Kollarımı kavuşturdum, gerginliğimi dikkatle kontrol ettiğim sıkılğanlığımın altında sakladım. "Devam et o zaman. A ıkķa konuş. Tek duyduğum bir sürü saçmalık."

Kuyumcu Usta güldü ve kolunu omuzlarıma attı. Sertleştim.

Tüylerim diken diken oldu.

Ama kulağıma fısıldadığında hareket etmedim. "O kadın. Gözlerini alamadığın kişi. Erkek arkadaşi az önce aptalca bir şekilde Evinden uzakta olduğunu duyan herkes. Evlat edinildi ve büyük olasılıkla bir süre  zlenmeyecek. Adam onu bırakıp gittiği anda yalnız ve yabancı bir şehirde olacak. Neredeyse beş parasızdır ve büyük olasılıkla eve dönmesine yardım edecek birini bulmak için çaresiz kalacaktır. Adrenalinin etkisi geçtiği anda korkacak, saflaşacak... ele geçirilmeye hazır hale gelecek."

Kara kara güldü. "Hobi olarak mücevherleri bile inceliyor - eğer taşlardan kastı . Neredeyse çok *parfe*."

Yumruğumu onun *parfe* burnuna sokmak için duyduğum şiddetli dürtüyle savaşırken dişlerim toz haline geldi. "*Votre point?*"

"Demek istediğim, Bay Ward, o çıkarılmayı bekleyen bir mücevher. Onu koleksiyonum için istiyorum ve onu bana getirecek olan da sizsiniz."

Siyah, buzbir dehşet kemiklerimi parçaladı. "Ben mi?" "*Evet, sen.*"

Benden uzaklaşarak kolunu indirdi, yakınında somurtan gri takım elbiseli bir adama parmaklarını şıklattı ve Fransızca bir makara keşti.

Meçhul adam hemen Kuyumcu Usta'ya kalın bir zarf uzattı.

Sanki bir kadeh şampanyaymışcasına yumuşak bir şekilde bana verdi.

Parmaklarım onu kavradı, ağırlığını ve büyüklüğünü hissettim, ne olduğunu hemen anladım. "Para. Onu kaçırmam için bana para mı veriyorsun?"

Dudakları muzaffer bir sırtışa dönüştü.

Roland sinirli bir şekilde güldü, aynı aşağılık oyunu oynamaya çalışıyor ama başaramıyordu.

"Hayır, *dostum*. Sizi temin ederim böyle bir şey yok."

İçimdeki mağaradan -her türlü alçakça şeyi zincirlediğim uçurumdan- akan siyahlık daha da koyulaştı. Aletim beklentiyle kalınlaştı. Kanımdaki sızı beni hayal kırıklığına uğrattı, sinirlendirdi ve öfkemin açığa çıkmasına neden oldu. "Sonra ne olacak? *Dis moi ce que tu veux?*" (Benden ne istiyorsun?)

Kaşlarını çatarak gri giysili adama sessiz bir emir verdi. Muhafız çenesini eğdi ve hiç tereddüt etmeden çiftin tartışmaya devam ettiği yere doğru ilerledi.

İzleyen kalabalığı kurnazca dağıttı, sonra bileğine doğru mırıldandı. Kulüpteki müzik şüpheli bir şekilde yükseldi, ışıklar karardı ve karanlık her köşeden süzüldü. Cafcaflı disko topları durdu. Kulüp benim kişisel cehennem versiyonuma batarken herkesin üzerinde gökkuşağı zıplatıyordu.

Kız ve eski sevgilisi fark etmedi, kendilerini kavgalarına kaptırmışlardı.

Kuyumcu Usta'nın gözleri bana bakarken parlıyordu. "İstediğim şey, Henri, bizden biri olduğunu kanıtlaman. Tüm o kısıtlamaları bırak. Gerçek doğanızla savaşmayı bırakın. İçinizdeki canavara doğru adım atın ve Gerçekte kim olduğunuzu kucaklayın." Sırtımı sıvazlayarak ekledi: "Zarfin içinde on bin avro var. Bunu eski sevgiline ver ve nedenini sorduğunda, kız arkadaşını becermek için ödeme yaptığını söyle."

"Ne?"

"Bunu kabul edecektir. Bunu garanti ederim. Sen onu izlerken ben de onu izliyordum. Zehirli egosu olan bir pislik. İntikam almak istiyor. Ona yaşattığı utanç için onu incitmek istiyor. Belki başka bir gün ya da başka bir kavgada sana siktir git diyebilirdi ama bu gece değil. Bu gece kibri ve parayı alacak. Onu incitmek için değil, onsuz bir hiç olduğunu kendine kanıtlamak için. Kız onun yüzünden. Ve o sadece kızın borcunu tahsil ediyor."

"Hiçbir erkek kız arkadaşını isteyerek satmaz. Ayrılsın ya da ." "Satar.

Kişisel garantimi aldınız."

Kahretsin.

Nabzım damarlarımda atıyor, kulaklarımda uğulduyordu. Bu lanet şeyden nasıl kurtulacaktım?

Bu piç bana hayatım boyunca kendimden esirgediğim izni verirken kendimi nasıl kontrol edebilirdim?

*Siktir,
Q.
Yardım
edin.*

Kuş kafesi kol düğmelerime baktım, keşke bir mikrofonları olsaydı. Üvey kardeşim olan yabancının ortaya çıkıp beni katletmesini diledim. Bu adam şimdi, beni hukukun kutsallığından faaliyet gösteren bir kulübe sızmaya zorlamak yerine.

Mücevher Kutusu'nun kölelerini nerede tuttuğunu kimse bilmiyordu. Hiç kimse bu yolla kaçırılan kadın ve erkekleri bulamadı.

Bir kız ya da erkek hedef alındıktan sonra yutuluyor ve bir daha asla görülüyorlardı.

Omzumun üzerinden korkunç dikkatimi çeken kıza baktım. İşaretlenmişti. Tüm bunlar onunla göz göze geldiğim ve en tatlı günah tadında bir nefesi içime çektiğim için olmuştu.

Hayatı benim yüzümden kısa sürdü.

Katlanmak üzere olduğu acı...

İnledim.

Utancımın altında, şok edici bir şekilde sertleştim. Onun boyun eğme görüntüleri zihnimi doldururken, ondan koparabileceğim tüm çıgıllıkların sesleriyle zonkluyordu.

Onun kanı ellerimi lekeleyeceği için değil ama *istedim.*

Bunu o kadar çok istedim ki.

Ben de bu piç kadar siyahtım ve kendime hâkim olamıyordum.

Kayıyor.

Ellerim zarfın içindeki parayı kavradı.

Seçimini yap.

Şu anda.

Sayısız kadını kurtarın - tıpkı Q'nun sizden istediği gibi - ya da çekip gidin ve sadece birini kurtarın.

Şuradaki.

Bunu yapmak zorunda değilsiniz. Kafana silah dayanmadı.

Ama en azından kendinize karşı dürüst olun, eğer reddederseniz -hayır dediğiniz anda- o zaten onundur.

Zorlukla nefes alarak Kuyumcu'yla yüzleşmek için geri döndüm.

İkimiz arasında, onu hayatının en kötü kabusuna sürükleyen kişi olmayı tercih ederdim. Benimleyken... Onu kurtarmaya çalışırdım. Onunla... Onun ölümü dilemesini sağlardı.

Alt dudağını yaladı, gözlerini benden ayırmadı. "Eğer olay çıkaracağından endişeleniyorsan, endişelenme. Kalabalık dağıldı. Barmen başka işlerle meşgul. Kızın kavgası sona erdi ve oğlan öfkeden kuduruyor. Ona vuramayacağını biliyor. En azından burada değil. Yine de plan yapıyor ona nasıl ödeteceğini." Kıkırdadı. "Ona sadece düzgün ve derli toplu bir intikam veriyorsun... güzel bir maaş günüyle birlikte. Parayı alacak, Henri. Ve bunu yaptığında kızı sen alacaksın." Eliyle karanlığa. "Onu kulübün arka tarafına götürün. Orada bir kapı var. Kapıyı dört kez çalın ve içeri girin."

Reddetmeme fırsat vermeden uzaklaştı. "Roland, gel. Yeni tanıdığımız dostluğumuza layık olduğunu kanıtlasın."

Beni alaycı bir şekilde selamlayarak mırıldandı, "İyi eğlenceler Henri. Unutma. Kızı al, bana getir ve sana söz veriyorum, hayatın bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

***Ruby Tears 12^{inci} Mart 2024'te yayınlanacak.
Tüm platformlar için ön sipariş bağlantılarını aşağıda bulabilirsiniz:***

RUBY TEARS İÇİN ÖN SİPARİŞ VERİN

Q ve Tess ile henüz tanışmadıysanız, onların karanlık romantizmi ve şimdi mevcut!

TESS'İN GÖZYAŞLARINI BURADAN OKUYUN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.